

MOCKING น็อกกิ้งเจย์ JAY

The Hunger Games 3

ซูซานน์ คอลลีนส์

นรา สุกคโรจน์ แปล

สารบัญ

คำนำ

6

ภาค 1
เต๋าตัน
11

ภาค 2
โจมตี
149

ภาค 3
ลอบสังหาร
277

บทส่งท้าย
406

เกี่ยวกับผู้เขียน

408

คำนำ

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา งานรบก็เช่นกัน และนี่ก็คือบทจบของ “เกมล่าชีวิต” ซึ่งยังคงเข้มข้นและพลิกผันตลอดเวลาเช่นเดียวกับสองภาคที่ผ่านมา

ในภาค 2 “ปีกแห่งไฟ” แคตนิสและพีต้าต้องเข้าสู่เกมอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม

แต่คราวนี้ต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน นั่นคือทำทุกทางเพื่อรักษาชีวิตของอีกฝ่าย

ซึ่งแน่ละว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิง และแคปิตอลคงไม่ยินยอมให้มีผู้พิชิตสองคนอีกเป็นครั้งที่สองแน่ แต่ที่น่าแปลกใจกว่านั้น แคตนิสพบว่า นอกจากตัวเธอเองแล้ว ผู้ร่วมแข่งขันอีกจำนวนหนึ่งต่างก็ยอมสละชีวิต เพื่อให้พีต้ารอดเช่นกัน มีอะไรหรือใครอยู่เบื้องหลังเกมนี้อีกอย่างนั้นหรือ แคตนิสพยายามหาคำตอบเรื่องนี้ แต่ก่อนจะรู้ที่มาของมัน เธอก็ทำสิ่งที่ไม่คาดฝันอีกครั้ง

แคตนิสระเบิดสนามประลองด้วยธนูดอกเดียว

ธนูดอกเดียววันนั้นพลิกประวัติศาสตร์แห่งพาเน็ม และก่อให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงตามมาอีกมากมาย รวมทั้งความลับอันน่าตกใจซึ่งถูกปิดซ่อนมาตลอด 75 ปี นับตั้งแต่ยุคมืดและเกมล่าชีวิตเริ่มต้น

อำนาจเป็นสิ่งหอมหวานเสมอ ไม่มีใครรู้ว่าคนเราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้ได้มันมาครอบครอง การส่งเด็กไปฆ่ากันเองในสนามประลอง อาจเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อเทียบกับอีกหลายๆ “เกม” ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงในโลกจริงใบนี้

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา เกมล่าชีวิตย่อมมีจุดจบของมัน แต่เกมในชีวิตจริงของเราทุกคนยังดำเนินต่อไป มันอาจไม่ใช่เกมล่าชีวิตอย่างที่แคตนิสเจอ

แต่แน่ใจหรือว่าความรุนแรงเลวร้ายของมันต่างกัน

โพสท์บุ๊กส์

ภาค 1
เก้าถ่าน

บิบิจ้องดูร่องเท้าขณะที่ขี้เถ้าจับหนึ่งเก่าๆ ของมันเป็นชั้นบางๆ ตรงนี้เคยเป็นที่วางเตียงซึ่งฉันนอนกับพริม น้องสาวของฉัน ถัดไปตรงนั้นเป็นโต๊ะในครัว กองอิฐใหม่ดำจากปล่องไฟที่ทลายลงมาตั้งเด่นให้เป็นจุดอ้างอิงสำหรับส่วนอื่นๆ ของบ้าน หาไม่แล้วฉันคงไม่รู้ว่าจะเดินอยู่ตรงไหนในทะเลขี้เถ้าสีเทานี้ สิ่งซึ่งเคยเป็นเขตปกครองที่ 12 แทบไม่มีอะไรเหลือ เมื่อเดือนก่อน ระเบิดเพลิงของแคปิตอลได้ทำลายบ้านเรือนโกโรโกโสของคนงานเหมืองถ่านหินในเดอะซีม ร้านค้าในเมือง รวมถึงตึกกระทรวงยุติธรรมจนไม่เหลือซาก พื้นที่เดียวที่เหลือรอดจากการถูกเผาไหม้เป็นจุดคือหมู่บ้านของผู้พิชิต ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมอาจจะเป็นเพราะว่าใครก็ตามที่จำเป็นต้องมานี้ด้วยฐานะปะปังของแคปิตอลจะได้มีที่อยู่ที่พักอยู่ได้หน่อยให้พักอาศัยกระมัง อย่างผู้สื่อข่าวที่จะเผล่มาเป็นครั้งคราว คณะกรรมการประเมินสภาพเหมืองถ่านหินหรือไม่ก็เจ้าหน้าที่พิทักษ์สันติภาพที่คอยมาสำรวจตรวจตราดูว่ามี

ผู้ลี้ภัยที่ย้อนกลับมาหรือไม่ก็ได้

แต่ไม่มีใครกลับมาที่นี่หรอก นอกจากฉัน และฉันก็แค่มาช่วงสั้นๆ เท่านั้น เหล่าผู้มีอำนาจในเขตปกครอง 13 คัดค้านการกลับมาของฉัน พวกเขาถือว่าเป็นการสิ้นเปลืองและเปล่าประโยชน์ เพราะมันหมายถึงการต้องมียานฮูเวอร์คราฟต์ล่องหนนับสิบลำบินวนเหนือศีรษะเพื่อปกป้องฉัน และก็ไม่ได้มีข้อมูลใดๆ ที่เป็นประโยชน์ให้นำกลับมาด้วย แต่ถึงอย่างไรฉันก็ต้องมาดูให้เห็นกับตา ถึงขนาดระบุเป็นเงื่อนไขหนึ่งในการที่ฉันจะให้ความร่วมมือกับแผนการใดๆ ของพวกเขา สุดท้าย พลูตาร์ช เฮฟเว่นสปี หัวหน้าผู้คุมเกมซึ่งก่อการกบฏขึ้นในแคปิตอลก็ยอมแพ้ “ปล่อยให้เธอไป เสียเวลาวันเดี๋ยวดีกว่าต้องเข้าไปอีกเดือน บางทีการให้เธอได้เดินดูสภาพของเขตสิบสองอาจทำให้เธอตัดสินใจเป็นพวกเดียวกับเราก็ได้”

พวกเดียวกัน ความเจ็บปวดพุ่งแปลบขึ้นที่ขมับซ้ายตรงที่ใจเสาะนาเมสันเคยฟาดฉันด้วยขดลวดจนต้องยกมือขึ้นกดไว้ ความทรงจำมากมายหมุนคว้างในหัวขณะที่ฉันพยายามแยกแยะว่าอันไหนจริงอันไหนหลอก เหตุการณ์ใดกันแน่ที่พาฉันมายืนอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของบ้านเมืองตัวเอง มันเป็นเรื่องยาก เพราะว่าฉันยังไม่หายดีจากการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากน้ำมือเธอ ความคิดของฉันยังคงผสมปนเปกันไปหมด ยิ่งไปกว่านั้นยาที่พวกเขาใช้เพื่อควบคุมความเจ็บปวดและอารมณ์ยังทำให้ฉันเห็นสิ่งต่างๆ ในบางครั้ง ฉันเดาเอาว่าเพราะยา แต่ยังไม่ปักใจเชื่อเสียทีเดียวว่า พื้นที่ห้องของโรงพยาบาลที่มีงูเลื้อยยั้วเยี้ยในคืนนั้นเป็นแค่ภาพหลอน

ฉันใช้เทคนิคบางอย่างหนึ่งที่พวกหมอนแนะนำ คือ ให้เริ่มจากสิ่งธรรมดา ที่ฉันรู้แน่ๆ เป็นความจริงก่อน แล้วจึงค่อยๆ ขยับไปยังสิ่งซับซ้อน แล้วสิ่งต่างๆ ก็เริ่มผุดขึ้นในสมอง...

ฉันชื่อแคตนิส เอฟเวอร์ดีน อายุสิบเจ็ดปี บ้านของฉันอยู่ในเขต 12 ฉันเข้าแข่งขันเกมล่าชีวิต ฉันหลบหนี แคปิตอลเกลียดฉัน พี่ต้าถูกจับเป็นเชลย ทุกคนคิดว่าเขาตายแล้ว เป็นไปได้มากกว่าเขาตายแล้วจริงๆ ถ้าเป็นจริงนั่นอาจดีที่สุด...

“แคตนิส ให้ฉันลงไปได้หรือยัง” เสียงเกล เพื่อนสนิทของฉัน ดังผ่านหูฟังที่พวกกกบฏยื่นกรานให้ฉันสวมไว้ เขาอยู่ข้างบน ในยานชูเวอร์คราฟต์ ฝ้ามองฉันไม่ให้คลาดสายตา พร้อมทั้งจะโฉบลงมาหากมีอะไรไม่ชอบมาพากล ฉันย่อตัวลง ข้อศอกอยู่ที่ต้นขา มือประคองศีรษะ ท่าทางคงดูเหมือนคนที่กำลังจะเสียการควบคุม ไม่ได้การ ไม่ได้การนะ... โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขากำลังให้ฉันหยุดยาได้ในที่สุด ฉันยึดตัวตรงแล้วโบกมือปฏิเสธ “ไม่ต้องหรอก ฉันไม่เป็นอะไร” เพื่อยืนยันคำพูด ฉันเริ่มเดินออกจากบ้านหลังเก่าตรงเข้าเมือง เกลเอ่ยปากว่าอยากลงมาในเขต 12 ด้วย แต่ก็ไม่ฝันใจเมื่อฉันปฏิเสธ เขาเข้าใจดีว่าวันนี้ฉันไม่ต้องการใคร ไม่แม้กระทั่งเขา การเดินทางบางครั้งก็ต้องไปโดยลำพัง

ฤดูร้อนนี้อากาศร้อนแผดเผาและแห้งผาก ไม่มีฝนตกมาชะล้างกองขี้เถ่าที่หลงเหลืออยู่หลังการจู่โจม มันพุ่งไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ตามแต่ละย่างก้าวของฉัน ไม่มีสายลมพัดให้มันกระจัดกระจายไป ฉันมองดูสิ่งๆ ที่จำได้ว่าเคยเป็นถนน เพราะตอนที่ยานร่อนลงในทุ่งเมโดว์นั้นฉันไม่ทันระวัง และเหยียบลงบนก้อนหิน เพียงแต่ว่ามันไม่ใช่ก้อนหิน แต่เป็นกะโหลกศีรษะของใครคนหนึ่ง มันกลิ้งหลุนๆ แล้วหยุดกึกโดยแหงหน้าขึ้น นานทีเดียวที่ฉันละสายตาจากเรือวฟันไม่ได้ นี่ก็สงสัยว่าเป็นของใคร แล้วก็คิดว่าของตัวเองจะดูอย่างไรหากอยู่ภายใต้สถานการณ์เดียวกัน

ฉันยึดถนนไว้ตามนิสัย แต่เป็นการตัดสินใจที่ผิดมหันต์ เพราะ

มันเต็มไปด้วยซากศพของคนที่ยพยายามหลบหนี บ้างก็ถูกเผาจนไหม้
เกรียม แต่ส่วนใหญ่รอดพ้นจากการถูกเผา แต่สำลักควันตาย นอน
เน่าเปื่อยส่งกลิ่นเหม็นในสภาพแตกต่างกัน กลายเป็นอาหารอันโอชะ
ของฝูงนกแฉิ่ง ฝูงแมลงวันรุมตอมจนมองแทบไม่เห็นเนื้อตัว ฉันส่ง
คุณ ฉันคิดขณะเดินผ่านพวกเขา และคุณ คุณก็ด้วย

เพราะสิ่งที่ฉันทำ...เพราะลูกธนูที่ฉันส่งพุ่งไปยังรอยแยกใน
สนามพลังซึ่งปิดล้อมสนามทดลองอยู่ ที่นำมาซึ่งพายุเพลิงแห่งการ
แก้แค้น และส่งพาเน็ททั้งประเทศเข้าสู่ความวุ่นวาย

ในหัว ฉันได้ยินเสียงประธานาธิบดีโนว์พุดกับฉันในเช้าวัน
ที่ฉันกำลังจะเริ่มการออกทัวร์เยือนเขตต่างๆ ของผู้พิชิต “แคตนิส
เอฟเวอร์ดีน เด็กสาวผู้มาพร้อมกับไฟ เธอทำให้เกิดประกายไฟซึ่ง
หากทิ้งไว้ ไม่สนใจไยดี ก็อาจลุกลามกลายเป็นไฟนรกทำลายพาเน็ท
ให้ย่อยยับได้” ความจริงที่ปรากฏก็คือเขาไม่ได้พูดเกินเลย หรือแค่
จะขู่ให้กลัว เขาอาจกำลังขอความช่วยเหลือจากฉันจริงๆ ก็ได้ แต่ฉัน
กลับทำให้อะไรบางอย่างเกิดขึ้น โดยที่ตัวเองไม่สามารถควบคุมได้

ลูกใหม่ ยังลูกใหม่อยู่ ฉันคิดอย่างมีนสา เปลวไฟในเมือง
ถ่านหินหลายแห่งพ่นควันดำออกมาจากที่ไกลๆ ทว่าไม่มีผู้ใดอยู่ดูแล
กว่าร้อยละเก้าสิบของประชากรในเขตปกครองนี้เสียชีวิต ที่เหลือราว
แปดร้อยคนกลายเป็นผู้อพยพในเขตปกครองที่ 13 ซึ่งในความคิดของ
ฉัน ก็เหมือนคนไร้บ้านตลอดกาลนั่นเอง

ฉันรู้ว่าไม่ควรคิดอย่างนั้น ในสภาพที่เจ็บป่วย หิวโหยและหมด
สิ้นทุกสิ่งทุกอย่างนี้ เราควรจะยินดีกับการต้อนรับของพวกเขามาก
กว่า กระนั้น ฉันก็ยังทำใจไม่ได้เสียที่กับความคิดว่าเขต 13 กำลัง
ใช้ประโยชน์จากการทำลายล้างเขต 12 แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า
ฉันไม่ผิด มีความผิดอีกมากมายหลายอย่างให้พุดถึง แต่ถ้าไม่มีพวก

เขา ฉันก็คงไม่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในแผนการที่ใหญ่กว่าในการโค่นล้มแคปิตอล หรือมีวิธีที่จะทำอย่างนั้นแน่

ประชากรของเขต 12 ไม่มีการเคลื่อนไหวต่อต้านของตัวเองอย่างเป็นระบบ ไม่มีปากมีเสียงในเรื่องแบบนี้ พวกเขาก็แค่ช่วยที่มีฉันอยู่ด้วยเท่านั้นเอง กระนั้นก็ตาม ผู้รอดชีวิตบางคนกลับคิดว่าเป็นโชคดี ที่ในที่สุดก็ได้เป็นอิสระจากเขต 12 รอดพ้นจากความหวือหวาและการกดขี่ข่มเหงอันไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนถ่านหินที่อันตราย การถูกโรบิวต์ส เทรด หัวหน้าผู้พิทักษ์สันติภาพคนล่าสุดโดยดี การมีบ้านใหม่ถือเป็นเรื่องอัศจรรย์ เพราะก่อนหน้านี้ เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขตปกครองที่ 13 ยังมีอยู่

เกลคือผู้ที่ได้รับความดีความชอบเต็มๆ สำหรับการหลบหนีของผู้รอดชีวิต แม้ว่าตัวเขาเองเกลียดที่จะยอมรับก็ตาม ทันที่ที่ควอเตอร์-เคลลิ่งสิ้นสุดลง - ทันที่ที่ฉันได้รับการนำตัวขึ้นจากสนามประลอง - ไฟฟ้าในเขต 12 ก็ถูกตัด จอโทรทัศน์ดับวูบ เดอะซีมเจียบกริบจนผู้คนได้ยินเสียงหัวใจเต้นของกันและกัน ไม่มีใครทำอะไรเพื่อคัดค้านหรือยินดีกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสนามประลอง กระนั้นก็ตาม ในเวลาไม่ถึงสิบห้า นาที ยานฮูเวอร์คราฟท์ก็ปรากฏเต็มท้องฟ้า แล้วระเบิดก็เริ่มโปรยปรายลงมา

เกลนี่แหละคือคนที่นึกถึงทุ้งเมโดว์ หนึ่งในสถานที่เพียงไม่กี่แห่งที่ไม่มีบ้านไม้เก่าๆ ซึ่งมีคราบถ่านหินฝังแน่น เขาต้อนรับผู้คนมากเท่าที่ทำได้ ไปทางนั้น รวมทั้งแม่ของฉันและพริมด้วย แล้วรวบรวมคนช่วยกันทำลายรั้ว ซึ่งเมื่อไม่มีกระแสไฟฟ้าไหลผ่านแล้ว ก็เป็นเพียงรั้วตาข่ายที่ตั้งขวางอยู่ ไม่มีอันตรายใดๆ จากนั้นก็นำผู้คนเข้าป่าไป เขาพาคนเหล่านั้นไปยังสถานที่เพียงแห่งเดียวที่นึกออก ซึ่งก็คือบึงที่พ่อเคยพาฉันไปเมื่อครั้งยังเด็ก จากตรงนั้น พวกเขาเฝ้าดู

เปลวเพลิงกลืนกินทุกสิ่งทีพวกเขารู้จักและมีในโลกใบนี้

เมื่อฟ้าสาง เครื่องบินทิ้งระเบิดก็ไปกันหมด ไฟซึ่งไหม้กระหน่ำเริ่มมอดดับ พวกที่พลัดหลงกลุ่มสุดท้ายตามมาสมทบ แม่ฉันกับพริ้มจัดพื้นที่ปฐมพยาบาลคนบาดเจ็บ คอยช่วยเหลือพวกเขาด้วยอะไรก็ตามทีพอจะหาได้จากในป่า เกลมีลูกธนูกับคันธนูสองชุด มีดล่าสัตว์หนึ่งเล่ม แหหนึ่งปาก และคนแปดร้อยคนในสภาพหวาดผวาก็เลี้ยงดู ด้วยความช่วยเหลือจากคนที่ร่างกายยังแข็งแรงดี ทำให้พวกเขาอยู่รอดมาได้สามวัน จากนั้นยานฮิวเวอร์คราฟต์ลำหนึ่งก็ปรากฏขึ้นอย่างไม่คาดฝัน อพยพพวกเขาไปยังเขต 13 ที่ซึ่งมีที่พักสีขาวสะอาดสะอ้าน เสื้อผ้ามากมาย และอาหารการกินสามมื้อต่อวัน ข้อเสียก็คือ ที่พักอยู่ใต้ดิน เสื้อผ้าก็เหม็นๆ กันหมด และอาหารแทบไม่มีรสชาติเอาเสียเลย แต่สำหรับผู้ลี้ภัยจากเขต 12 สิ่งเหล่านี้ถือเป็นเรื่องเล็กน้อยที่สำคัญคือ พวกเขาปลอดภัย มีคนคอยดูแล ยังมีชีวิต และได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น

พวกเขา mong การช่วยเหลืออย่างกระตือรือร้นนี่ว่าคือความกรุณา แต่ดัลตัน ชายคนหนึ่งซึ่งเดินเท้าลี้ภัยมาจากเขต 10 เมื่อสองสามปีก่อน ปุดถึงแรงจูงใจที่แท้จริงของเขต 13 ให้ฉันฟัง “พวกเขาต้องการเธอ ต้องการฉัน พวกเขาต้องการเราทุกคน เพราะไม่นานมานี้มีการแพร่ระบาดของโรคฝีดาษ ฆ่าคนส่วนหนึ่งไป ที่เหลือจำนวนมากเป็นหมัน พวกเขามองว่า เราเป็นพ่อพันธุ์แม่พันธุ์” สภะที่อยู่ในเขต 10 ดัลตันทำงานในฟาร์มวัวแห่งหนึ่ง คอยดูแลฝูงปศุสัตว์ให้มีความหลากหลายทางพันธุกรรมด้วยการฝังตัวอ่อนวัวที่แช่แข็งลงในมดลูกของแม่วัว เขาน่าจะพูดถูกเรื่องเขต 13 เพราะดูเหมือนว่าที่นี่แทบไม่มีเด็ก ๆ เลย แต่แล้วยังไงล่ะ พวกเราไม่ได้ถูกขังไว้ในกรงสักหน่อย เราได้รับการฝึกงาน เด็ก ๆ ของเราได้ร่ำเรียนหนังสือ พวกที่อายุเกินสิบสี่ได้ยศ

ต่ำสุดในกองทัพ และถูกเรียกอย่างให้เกียรติว่า “พลทหาร” ผู้ลี้ภัย
ทุกคนได้รับสัญชาติจากการโดยอัตโนมัติ และถือเป็นพลเมือง
ของเขต 13

กระนั้น ฉันก็ยังเกลียดพวกเขา แต่ตอนนี้ฉันก็เกลียดแทบทุก
คนอยู่แล้ว และเกลียดตัวเองมากกว่าใครๆ

พื้นดินใต้ฝ่าเท้าแข็งกระด้างภายใต้พรมของเก้าอี้ฉัน ฉันสัมผัส
ถึงพื้นหินของจัตุรัสกลางเมือง แนวขยะรอบพื้นที่นี้คือที่ซึ่งก่อนหน้านี้
เป็นร้านรวง เศษอิฐเศษปูนใหม่ดำกอมหิมาดังอยู่แทนที่ซึ่งครั้งหนึ่ง
คือตึกกระทรวงยุติธรรม ฉันเดินไปยังที่ที่น่าจะเป็นร้านขนมปังของ
ครอบครัวพีต้า ไม่มีอะไรเหลืออยู่มากนัก นอกจากเตาอบที่หลอม
ละลาย พ่อแม่ของพีต้า กับพี่ชายอีกสองคน ไม่มีใครรอดไปถึงเขต 13
พวกที่จัดว่ามีอันจะกินของเขต 12 ไม่ถึงสิบคนที่รอดพ้นจากไฟรอก
นั้น พีต้าไม่เหลืออะไรให้กลับมาหาอีกแล้ว นอกจากฉัน...

ฉันเดินออกจากร้านขนมปัง หนาวอะไรเข้าสักอย่างจนตัวเซก่อน
จะรู้ว่าฉันนั่งลงบนก้อนเหล็กที่ร้อนผ่าวจากแสงแดดจัดจ้า นึกสงสัย
อยู่พักหนึ่งว่ามันเคยเป็นอะไรมาก่อน แล้วก็นึกได้ว่า มันคือผลงาน
การบูรณะจัตุรัสกลางเมืองของเรดเมื่อไม่นานมานี้ มีคอกขังคน
เสამัดคนที่จะถูกเขียน และนี่ก็คือ ซากตะแลงแกง ช่างเลวร้าย เลว
ร้ายทั้งนั้น มันนำมาซึ่งภาพต่างๆ ที่ทรมานฉันอยู่ทั้งยามหลับและตื่น
พีต้าถูกทรมาน กัดน้ำ เมา ทูบตี เขียน ซอรัตด้วยไฟฟ้า ทำให้พิการ
ขณะที่แคปิตอลพยายามค้นข้อมูลเกี่ยวกับการกบฏซึ่งเขาไม่รู้เรื่อง
ด้วยเลย ฉันหลับตาปี พยายามส่งความคิดไปถึงเขาซึ่งอยู่ห่างออกไป
หลายร้อยกิโลเมตร บอกให้เขารู้ว่าเขาไม่ได้อยู่เพียงลำพัง แต่ความ
จริงตรงกันข้ามกัน เขาอยู่ลำพังคนเดียว และฉันก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้
เลย

วีนัง ฉันวีนังหนีจากจัตุรัสกลางเมืองไปยังสถานที่แห่งเดียวซึ่งไม่ได้ถูกไฟนรกทำลาย ผ่านซากบ้านนายกเทศมนตรี ซึ่งแมดจ์เพื่อนของฉันเคยอยู่ ไม่มีใครได้ข่าวคราวของเธอหรือครอบครัว พวกเขาได้รับการอพยพไปแคบิตอลเพราะตำแหน่งหน้าที่ของพ่อเธอหรือเปล่า หรือว่าถูกทิ้งไว้ในเปลวไฟ ถ้าถ่านปลิวว่อนรอบตัว ฉันดึงชายเสื้อขึ้นปิดปาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสูดอะไรเข้าไป ความคิดที่ว่าสูดใครเข้าไปมากกว่าที่ทำให้ฉันสลัก

ต้นหญ้าถูกเผาจนไหม้เกรียม หิมะซี้ถ้าสีเทาตกลงตรงนี้เช่นกัน ทว่าบ้านชั้นดีทั้งสิบสองหลังของหมู่บ้านผู้พิชิตไร้รอยขีดข่วนใดๆ ฉันถลาเข้าไปในบ้านหลังที่อยู่เมื่อปีกลาย กระแทกประตูปิดแล้วยืนฟังไว้ ดูเหมือนสถานที่แห่งนี้จะไม่ถูกแตะต้อง สะอาด วังเวง ฉันกลับมาเขต 12 ทำไมนะ การกลับมาครั้งนี้จะช่วยให้ฉันตอบคำถามที่ไม่สามารถสลัดออกจากใจได้อย่างไร

“ฉันจะทำยังไงต่อไป” ฉันกระซิบกับผนัง เพราะฉันไม่รู้จริงๆ

ผู้คนพากันพูดกับฉัน พูด พูด พูด ทั้งพลูตารัช เฮฟเว่นสปี, ฟูลเวีย คาร์ดิฟ ผู้ช่วยของเขาซึ่งคอยคิดถึงแต่ผลประโยชน์อยู่เสมอ ผู้นำเขตปกครองโน้นนี่ เจ้าหน้าที่ทหาร เว้นก็แต่อัลมา คอยน์ ประธานาธิบดีของเขต 13 ซึ่งเฝ้าดูฉันเงิบๆ นางอายุราวห้าสิบปี ผมสีเทายาวสลวยประปร่า ฉันรู้สึกทึ่งอย่างมากกับผมของนาง เพราะมันช่างสม่าเสมอ ไร้ที่ติ ไม่มีตำหนิ ไม่มีสักเส้นที่หลุดทรง กระทั่งผมแตกปลายก็ไม่เห็น นางมีดวงตาสีเทาเช่นกัน แต่ไม่เหมือนคนจากเดอะซีม มันเป็นเทาซีด รวากับว่าสีถูกดูดออกไปจนไม่เหลือ เป็นสีของหิมะสกปรกที่ฉันอยากให้ละลายหมดไปเร็วๆ

สิ่งที่พวกเขาต้องการจากฉันคือ รับผิดชอบต่อเป็นสัญลักษณ์ของการกบฏ---เป็นมือกึ่งเจย์ การกระด้างกระเดื่องต่อแคบิตอลในเกม

ซึ่งกลายเป็นหัวใจในการปลุกระดมยังไม่พอ ตอนนี้นั้นฉันต้องเป็นผู้นำตัวจริง เป็นใบหน้า เป็นเสียง เป็นตัวตนของการรบกบฏ เป็นคนที่เซตปกรบต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่กำลังทำสงครามอย่างเปิดเผยกับแคปิตอล สามารถใช้กลยุทธ์ทางสุขัยชนะได้ ฉันไม่ต้องทำงานนี้โดยลำพัง พวกเขา มีทีมคอยช่วยเหลือ แต่งตัวให้ เขียนสุนทรพจน์ จัดการเรื่องการปรากฏตัวของฉัน - รวากับว่าเป็นสิ่งที่ฉันไม่คุ้นเคยงั้นแหละ - ฉันเพียงแค่เล่นไปตามบทเท่านั้น บางครั้งฉันก็นั่งฟังพวกเขาพูด บางคราวก็นั่งพิจารณาเรือรบไม่รู้ที่ติของคอยน์พลางคิดว่า มันคือวิกหรือเปล่า ในที่สุดก็เดินออกจากห้องเพราะหัวเริ่มปวดตุบๆ หรือไม่ได้เวลากินอาหาร หรือไม่ก็เพราะถ้าฉันไม่ได้ขึ้นไปเหนือพื้นดิน ฉันอาจจะกรีดร้องออกมาได้ ฉันจะลุกขึ้นแล้วเดินออกมาเฉยๆ ไม่พูดอะไรทั้งนั้น

เย็นวานนี้ ขณะที่ประตูปิดลงด้านหลัง ฉันได้ยินคอยน์พูดว่า “ก็ฉันบอกแล้วว่าเราน่าจะช่วยเด็กหนุ่มก่อน” หล่อนหมายถึงพีต้า ฉันอดที่จะเห็นด้วยไม่ได้ พีต้าจะเป็นกระบอกเสียงชั้นเยี่ยมเลยละ

แล้วใครบ้างล่ะที่พวกเขาเลือกดึงออกจากสนามประลองแทน--- ก็มีฉัน คนที่ไม่เคยให้ความร่วมมือใดๆ เลย ปีที่ นักประดิษฐ์สุราจากเขต 3 คนที่ฉันแทบไม่เคยเห็นหน้าเลย เพราะเขาถูกลากเข้าไปในห้องพัฒนาอาวุธทันทีที่ลุกขึ้นนั่งได้ ความจริงแล้ว พวกเขาถึงขนาดเซ็นเตียงโรงพยาบาลที่บีทีนอนอยู่ไปยังที่ซึ่งกำหนดเป็นพื้นที่ลับสุดขูดด้วยซ้ำ เดียวนี้เขาจะโผล่หน้ามาเวลากินอาหารเป็นครั้งคราวเท่านั้น ปีที่ปราดเปรื่องมากและเต็มใจอย่างยิ่งที่จะให้ความช่วยเหลือ แต่เขาไม่ใช่ประเภทนักปลุกระดม แล้วก็มีฟินนิค โอแตรร์ สัญลักษณ์ทางเพศจากเขตที่ทำประมง คนที่ช่วยชีวิตพีต้าในสนามประลองขณะที่ฉันทำอะไรไม่ได้เลย พวกเขาอยากปั้นฟินนิคเป็นผู้นำการรบกบฏเช่นกัน แต่ก่อนอื่นต้องทำให้เขาตื่นอยู่นานเกินกว่าห้านาทีเสียก่อน แต่แม้จะ

มีสติแล้ว พวกเขาก็ต้องพูดทุกอย่างกับพินนิคสามครั้งขึ้นไป กว่าที่เรื่องจะเข้าสมองเขา หมอบอกว่ามันเป็นผลมาจากถูกกระแสไฟฟ้าชอร์ตในสนามประลอง แต่ฉันรู้ว่ามันซับซ้อนกว่านั้น ฉันรู้ว่าพินนิคไม่สามารถจดจ่อกับอะไรก็ตามในเขต 13 ได้ เพราะเขากำลังพยายามอย่างหนักที่จะรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในแคปิตอลกับแอนนี่ หญิงสาวสติวิปลาสจากเขตเดียวกันซึ่งเป็นคนเดียวในโลกที่เขารัก

แม่จะพยายามวางท่า แต่ฉันก็ต้องยกโทษให้พินนิคที่มีส่วนร่วมในแผนสมคบคิดซึ่งทำให้ฉันมาอยู่ที่นี่ อย่างน้อยเขาก็พอจะเข้าใจบ้างว่าฉันรู้สึกอย่างไร และการที่ต้องคอยไถ่โทษคนที่เอาแต่ร้องไห้ร้องไห้ตลอดเวลาก็ต้องใช้พลังงานไม่น้อย

ฉันเดินย่องลงไปชั้นล่างด้วยผีเสื้อของนักล่า ไม่กล้าทำเสียงใดๆ แล้วหยิบของที่ระลึกสองสามชิ้น -- รูปถ่ายของพ่อและแม่ในวันแต่งงาน ธิบิ้นผูกผมสีน้ำเงินของพริม สมุดประจำตระกูลว่าด้วยเรื่องสมุนไพรรักษาพืชกินได้ มันตกลงบนพื้น และเปิดอ้าตรงหน้าที่มีดอกไม้สีเหลือง ฉันรีบปิดทันที เพราะมันเป็นภาพจากปลายพู่กันของพีต้า

ฉันจะทำอย่างไรต่อไป

และฉันจะทำเพื่ออะไรอีก แม่กับน้องสาวฉัน และครอบครัวของเกลตลอดภัยแล้ว คนอื่นๆ ในเขต 12 หากไม่ตาย อันเป็นสิ่งที่เราไม่อาจทำอะไรได้อีก ก็ได้รับการปกป้องดูแลในเขต 13 ยิ่งเหลือก็แต่พวกกบฏในเขตปกครองต่างๆ แน่นนอน ฉันเกลียดแคปิตอล แต่ฉันไม่มั่นใจเลยว่าการเป็นมือกึ่งเจย์ของฉันจะส่งผลดีต่อผู้ที่กำลังพยายามโค่นล้มมันอยู่ ฉันจะช่วยเหลือเขตปกครองต่างๆ ได้อย่างไรในเมื่อทุกครั้งที่ฉันขยับตัว เป็นต้องมีความเจ็บปวดและการสูญเสีย ชายชราคนนั้นถูกยิงตายในเขต 11 โทษฐานฉิวปาก เขต 12 ถูกปราบปรามอย่างรุนแรงหลังจากฉันเข้าไปขัดขวางการโอบยตีเกล ชินน่า ส์ไดลิสต์

ของฉัน ถูกลากออกไปจากห้องปล่อยตัวก่อนเกมเริ่มในสภาพโซกเลือดและหมดสติ แห่ลงข่าวของพลูตาร์ซเชื่อว่าเขาเสียชีวิตระหว่างการสอบปากคำ ซินน่าผู้เฉลียวฉลาด ลึกลับยากจะเข้าใจและน่ารัก ต้องมาตายเพราะฉัน ฉันสลัดความคิดนั้นทิ้งไปเพราะมันเจ็บปวดเกินกว่าจะคิดโดยไม่สูญเสียความเข้าใจอันเปราะบางต่อสถานการณ์ทั้งหมด

ฉันจะทำอย่างไรต่อไป

การเป็นมือกึ่งเจย์... มีอะไรที่ฉันพอจะทำได้เพื่อชดเชยความเสียหายอย่างนั้นหรือ มีใครที่ฉันพอจะไว้วางใจได้ที่จะตอบคำถามนี้ แน่ใจว่าต้องไม่ใช่ทีมงานของเขต 13 ให้ตายสิ ตอนนี้อยู่กับเกลพื้นอันทรยศแล้ว ฉันสามารถหนีได้แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะมีอีกเรื่องที่ยังไม่เรียบร้อย... พี่ต้า ถ้าได้รู้แน่ว่าเขาตายแล้ว ฉันก็สามารถหายตัวเข้าป่า และไม่หันกลับมาอีก ทว่าตราบโดก็ตามที่ยังไม่รู้ ฉันก็ยังติดแหง็กอยู่ตรงนี้

ฉันหันขวับเพราะเสียงซู่ฟือ ที่ทางเดินเข้าห้องครัว แมวตัวผู้หลังโงนูดก หน้าตาน่าเกลียดที่สุดในโลกยืนอยู่ “บัตเตอร์คัพ” ฉันเรียก ผู้คนเป็นพันๆ ล้มตาย แต่มันยังอุตสาหุ่หรือชีวิต หนาซ้ายังดูอ้วนพีอีกด้วย มันกินอะไรของมัน มันสามารถเข้าออกออกในบ้านทุกหลังทางหน้าต่างห้องครัวซึ่งเราเปิดแง้มไว้ได้ตลอดเวลา คงกินหนูนาละสิ ฉันไม่ยอมนึกถึงสิ่งอื่น

ฉันย่อตัวแล้วยื่นมือไป “มานี่สิ เจ้าเหมียว” มันไม่มา คงโกรธที่ถูกทิ้งไว้ ยิ่งกว่านั้นฉันไม่มีอาหารในมือ และความสามารถของฉันในการหาเศษอาหารมาให้มันคือสิ่งสำคัญที่จะทำให้มันยกโทษให้เสียด้วย มืออยู่ช่วงหนึ่ง ที่เราจะไปเจอกันในบ้านหลังเดิม เพราะต่างก็ไม่ชอบบ้านใหม่หลังนี้ดูเหมือนเราจะผูกพันกันบ้าง แต่เห็นได้ชัดว่ามัน

จบลงแล้ว มันกะพริบดวงตาสีเหลืองไม่ชวนมองคุณั้น

“อยากเจอพริมหหรือเปล่า” ฉันทาม ชื่อของเธอเรียกความสนใจจากมันได้ทันที นอกจากชื่อของมันเองแล้ว พริมหคืออีกคำเดียวที่มีความหมายกับมัน มันส่งเสียงร้องแหบพร่า แล้วเดินมาหา ฉันทุ้มมันขึ้นมา ลูกขนของมัน แล้วเดินไปที่ตู้ คว้าถุงหนังใส่สัตว์ที่ล่าได้เวลาไปล่าสัตว์ออกมา แล้วยัดมันเข้าไปอย่างไม่มีพิธีรีตอง ไม่มีทางอื่นที่ฉันทจะพามันขึ้นยานสูเวอร์คราฟต์ได้นอกจากวิธีนี้ และมันมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อน้องสาวของฉัน น่าเสียดายที่เลดี้ แพะของเธอ สัตว์ซึ่งมีค่าอย่างแท้จริง กลับไม่ปรากฏให้เห็นว่าอยู่ไหน

ในหูฟัง ฉันได้ยินเสียงเกลบอกให้เราต้องกลับแล้ว แต่ถุงใส่สัตว์เดือนฉันถึงอีกสิ่งที่ต้องการ ฉันทแขวนถุงไว้กับพนักเก้าอี้แล้ววิ่งขึ้นไปบนห้องนอน ในตู้เสื้อผ้ามีเสื้อแจ็กเก็ตใส่ล่าสัตว์ของพ่อแขวนอยู่ ก่อนควอเตอร์เคลจันเอามันมาจากบ้านหลังเก่ามาเก็บไว้ที่นี่ คิดว่าการได้เห็นมันอาจจะปลอบใจแม่กับน้องสาวได้หลังจากฉันตายแล้ว ขอขอบคุณสวรรค์ เพราะไม่อย่างนั้นป้านี้มันคงกลายเป็นเก้าอี้ไปแล้ว

หนังนุ่มๆ ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น เป็นเวลาครู่หนึ่งที่ความทรงจำเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เราสวมใส่มันทำให้ฉันสงบลง แล้วอู๊ๆ ฝ่ามือก็เริ่มมีเหงื่อซึมอย่างที่ไม้อาจอธิบายได้ ความรู้สึกประหลาดคือปลานขึ้นมากที่ท้ายทอย ฉันทหันขวับ มองไปรอบห้อง พบว่ามีแต่ความว่างเปล่าทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ยังอยู่กับที่ของมัน ไม่มีเสียงใดๆ ทำให้ตื่นตกใจ ถ้าอย่างนั้นมันคืออะไรกัน?

จุมุกของฉันขยับพุดพิด...กลืน กลืนหวานเล็กน้อยไม่เป็นธรรมชาติ อะโรบางอย่างสีขาวๆ โผล่จากแจกันดอกไม้แห่งบนตู้เสื้อผ้า ฉันทเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง ตรงนั่นเอง โดดเด่นท่ามกลางดอกไม้ที่ได้อื่นๆ

รับการถนอมไว้ คือดอกกุหลาบสีขาวสดหนึ่งดอก สมบูรณ์แบบ ตั้งแต่กลีบที่นุ่มราวกำมะหยี่จนถึงหนาม

และฉันรู้ทันทีว่าใครส่งมา

ประธานาธิบดีสโนว์

ฉันถอยกรูดออกจากห้องเมื่อเริ่มสลัดกลิ่นเหม็นของมัน มันอยู่นี่มานานแค่ไหนแล้ว หนึ่งวัน? หนึ่งชั่วโมง? กองกำลังกบฏได้เข้ามาตรวจตราความปลอดภัยในหมู่บ้านผู้พิชิตเพื่อหาวัตถุระเบิด ฤดูอะไรก็ตามที่ดูผิดสังเกตก่อนที่ฉันจะได้รับอนุญาตให้มา แต่บางทีดอกกุหลาบอาจจะไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับพวกเขา มีเพียงฉันคนเดียว

ที่ชั้นล่างฉันดึงถุงหนังออกจากพนักเก้าอี้ ลากไปกับพื้นก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าในนั้นมีอะไร ที่สนามหญ้า ฉันโบกไม้โบกมืออย่างตื่นๆ ให้นยานฮูเวอร์คราฟต์ขณะที่แบตเตอรี่คัพดี้นไปมาอยู่ในถุง ฉันดมมันด้วยศอก ทว่ารังแต่จะทำให้มันโกรธมากขึ้น ยานฮูเวอร์คราฟต์ปรากฏขึ้น แล้วทิ้งบันไดลงมา ฉันก้าวขึ้นไป กระแสไฟฟ้าตรงฉันไว้กับที่กระทั่งถูกยกขึ้นในยาน

เกลช่วยฉันออกจากบันได “เธอไม่เป็นไรนะ”

“แน่นอน” ฉันพูดพลางยกแขนเสื้อปาดเหงื่อที่โบน้า

เขาทิ้งกุหลาบไว้ให้ฉัน! ฉันอยากกรีดร้อง แต่แน่ใจว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ฉันควรจะพูดให้ใครฟัง ในขณะที่พลูตารชั่งมองอยู่ เพราะประการแรกเลยก็คือ มันจะทำให้ฉันฟังดูเหมือนคนสติฟั่นเฟือน ทำนองว่าฉันคิดไปเอง ซึ่งก็อาจเป็นไปได้ หรือไม่ก็ตีโพยตีพายเกินไป ซึ่งจริงแต่จะสงให้ฉันกลับไปยังดินแดนแห่งความฝันอันเกิดจากยา ซึ่งฉันพยายามอย่างหนักที่จะหนีให้พ้น ไม่มีใครเข้าใจแน่ๆ – ว่ามันไม่ใช่แค่ดอกไม้ดอกเดียว ไม่ใช่แค่ดอกไม้ของประธานาธิบดีสโนว์ดอกเดียว แต่มันคือคำมั่นสัญญาว่าจะมีการแก้แค้น – เพราะไม่มีใครนั่ง

อยู่ในห้องหนังสือกับเขาอีกตอนที่เขาขู่ฉันก่อนทัวร์ผู้พิชิตจะเริ่ม

มันวางอยู่บนตู้เสื้อผ้า กุหลาบสีขาวราวหิมะดอกนั้นคือข้อความส่วนตัวถึงฉัน พูดถึงเรื่องฐานะที่ยังไม่จบ มันกระซิบว่า ฉันหาเธอเจอแน่ ฉันเอื้อมถึงเธอได้ บางทีตอนนี้ฉันอาจจับตามดูเธออยู่ก็ได้ล่ะ

2

ปียานฮูเวอร์คราฟต์ของแคปิตอลไล่ตามมาเพื่อเป้าเราให้ร่วงจากฟ้าหรือเปล่า? ฉันเฝ้ามองด้วยความกระวนกระวายขณะที่เราเดินทางข้ามเขต 12 กังวลว่าจะถูกจู่โจม แต่ไม่มีอะไรไล่ตามเรามา หลังจากผ่านไปหลายนาที และได้ยินเสียงพลูตาร์ทซ์กับนักบินคุยกัน ยืนยันว่าน่านฟ้าปลอดภัยไปร้ง ฉันจึงเริ่มผ่อนคลาย

เกลพยักพืดไปทางเสียงร้องซึ่งดังมาจากในถุงหนัง “รู้แล้วว่าทำไมเธอถึงต้องกลับไป”

“ถ้ามันมีโอกาสกลับเป็นปกติได้นะ” ฉันโยนถุงหนังลงบนเก้าอี้ และเจ้าสิ่งมีชีวิตน่ารังเกียจเริ่มส่งเสียงคำรามต่ำๆ “หุบปากได้แล้ว” ฉันพูดกับถุงหนังขณะที่ทั้งตัวลงในเก้าอี้หนังข้างหน้าต่างตรงข้ามกับมัน

เกลนั่งอยู่ข้างฉัน “ข้างล่างนั้นสภาพแย่มากเลยใช่ไหม”

“ไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านั้นอีกแล้ว” ฉันตอบ มองตาเขา เห็น

ความเศร้าสorrowของตัวเองสะท้อนอยู่ในนั้น มือของเราเคลื่อนไหวเข้าหากัน กุมส่วนหนึ่งของเขตปกครองที่ 12 ซึ่งสโนว์ทำลายไม่สำเร็จไว้แน่นอน เรานั่งเฝ้ายามตลอดการเดินทางกลับไปยังเขต 13 ซึ่งกินเวลาเพียงสี่สิบห้า นาที ขณะที่ใช้เวลาร่วมสัปดาห์หากเดิน บอนนี่กับทิวผู้ลี้ภัยจากเขต 8 ที่ฉันไปเจอเข้าไปป่าเมื่อฤดูหนาวปีกลายอยู่ไม่ห่างจากจุดหมายปลายทางของพวกเขาเลย แต่ดูเหมือนทั้งสองคนจะไม่สำเร็จ ไม่มีใครรู้จักเมื่อฉันถามถึงพวกเขาในเขต 13 เดกว่าทั้งคู่คงเสียชีวิตในป่าแล้ว

มองจากบนฟ้า เขต 13 ดูสดชื่นมีชีวิตชีวาไม่ต่างอะไรจากเขต 12 ซากปรักหักพังต่างๆ ไม่ได้มีควันกรุ่นอย่างที่แคปิตอลฉายให้เห็นในจอโทรทัศน์ ทว่าไม่มีวีแววของสิ่งมีชีวิตบนพื้นดิน ในช่วงเวลาเจ็ดสิบห้าปีนับตั้งแต่มืด -ซึ่งว่ากันว่าเขต 13 ถูกทำลายจนไม่เหลือซากในสงครามระหว่างแคปิตอลกับเขตปกครองต่างๆ นั้น - สิ่งก่อสร้างใหม่เกือบทั้งหมดล้วนอยู่ใต้พื้นโลก ก่อนหน้านั้นมันมีสิ่งอำนวยความสะดวกใต้ดินพร้อมสรรพ ซึ่งถูกพัฒนามาตลอดหลายศตวรรษเพื่อเป็นที่ลี้ภัยลับๆ สำหรับบรรดาผู้นำในคณะรัฐบาลในช่วงสงคราม หรือไม่กี่ที่พำนักสุดท้ายสำหรับมนุษยชาติหากว่าไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ข้างบนได้ สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้คนในเขต 13 ก็คือมันเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของแคปิตอล ระหว่างยุคมืดผู้ก่อการกบฏในเขต 13 ได้แย่งอำนาจการควบคุมมาจากกองกำลังของรัฐบาลได้สำเร็จ แล้วหันหัวขีปนาวุธนิวเคลียร์ให้พุ่งไปยังแคปิตอลก่อนจะยื่นข้อเสนอว่า พวกเขาจะทำเหมือนว่าตายจากไปแล้ว แลกกับการที่แคปิตอลไม่ต่อแต่ด้วย แคปิตอลเองก็มีคลังสรรพาวุธนิวเคลียร์อยู่ทางตะวันตก แต่พวกเขาไม่สามารถจู่โจมเขต 13 โดยไม่ถูกสวนกลับแน่ และจำต้องยอมรับข้อเสนอดังกล่าว จากนั้นจึงทำลายสิ่ง

ยังหลงเหลือให้เห็นของเขตปกครองนี้ แล้วตัดขาดเส้นทางเข้าออก
ทั้งหมดจากโลกภายนอก บางทีพวกผู้นำของแคปิตอลอาจคิดว่า ถ้า
ไม่มีความช่วยเหลือใดๆ สุดท้ายเขต 13 ก็จะต้องสูญไปเอง และมันก็
เกือบจะเป็นอย่างนั้นอยู่หลายครั้ง แต่พวกเขาก็สามารถผ่านพ้นวิกฤต
มาได้เสมอด้วยการแบ่งปันทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด วินัยที่เคร่งครัด
และการเฝ้าระวังการโจมตีจากแคปิตอลที่อาจมาถึงตลอดเวลา

ตอนนี้ประชากรใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ใต้พื้นโลก อาจขึ้นมาออก
กำลังกายและรับแสงแดดบ้างตามเวลาที่กำหนด ซึ่งคุณจะไม่พลาด
ไม่ได้ ทุกเช้า คุณจะต้องสอดแขนขาเข้าไปในช่องตรงผนัง เพื่อที่มัน
จะได้สลักกำหนดการของแต่ละวันของคุณไว้ที่ได้แขนด้วยหมึกสีม่วง
น่าเกลียด -- 7:00 อาหารเช้า 7:30 งานในครัว 8:30 ศูนย์การเรียนรู้
ห้อง 17 เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ หมึกนี้จะลบไม่ออกจนกว่าจะถึงเวลา
22:00 อาบน้ำ ซึ่งอะไรก็ตามที่ทำให้มันกันน้ำได้จะถูกทำลายลง และ
กำหนดการทั้งหมดถูกชำระออกไป ไฟจะดับลงเวลา 22:30 นาฬิกา
เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าใครก็ตามซึ่งไม่ได้อยู่เวรกะดึกควรจะเข้านอน

ในตอนแรก เมื่อนอนป่วยหนักอยู่ในโรงพยาบาล ฉันไม่ต้อง
สลักแขน แต่ทันทีที่ย้ายเข้าไปอยู่ในห้องที่ 307 กับแม่และน้องสาว
ก็ต้องทำตามกฎที่ว่าด้วย แต่ฉันก็ไม่ค่อยสนใจทำตามตัวหนังสือบน
ท่อนแขนหรอก จะเผลอหน้าก็ตอนไปรับอาหารเท่านั้น จากนั้นก็จะ
กลับเข้าห้องพัก เดินเตร่ไปทั่ว หรือไม่ก็ไปช้อนตัวงีบหลับตรงไหนสัก
แห่ง อาจจะเป็นท่อระบายอากาศที่ถูกทิ้งร้าง หลังท่อน้ำในโรงซักผ้า
ห้องเก็บของในศูนย์การเรียนรู้ ที่นี่ถือว่าเยี่ยมเพราะดูเหมือนไม่เคย
มีใครต้องการอุปกรณ์การเรียนเลย ผู้คนในเขต 13 ประหยัดจนถึง
ขั้นตระหนี่เลยทีเดียว การใช้ของต่างๆ ขว้างๆ ถือเป็นเรื่องธรรมดา
กว่าได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันเห็นฟูลเวีย คาร์ดิชยากระดาศแผ่นหนึ่งซึ่ง

มีอักษรอยู่ไม่กี่ตัวทิ้ง และถูกคนรอบข้างมองราวกับเธอเพิ่งไปฆ่าใครตาย ใบหน้าของเธอแดงก่ำ ชับให้ดอกไม้สีเงินซึ่งฝังอยู่ในแก้มอวบอูนของเธอโดดเด่นยิ่งขึ้น มันคือภาพของความสุรุษสุร้ายโดยแท้ หนึ่งในบรรดาความสนุกไม่กี่อย่างในเขต 13 ของฉันคือการนั่งดู “กบฏ” ชาวแคปปิตอลหยิบมือหนึ่งซึ่งถูกตามใจเสียเคยชินพยายามที่จะปรับตัวเข้ากับสังคมใหม่ด้วยความรู้สึกอึดอัดอย่างยิ่ง

ฉันไม่รู้ว่าจะเพิกเฉยกับการทำตามกำหนดเวลาซึ่งเจ้าบ้านของฉันออกกฎไว้ได้อีกนานแค่ไหน ตอนนี้พวกเขาไม่มาต่อแยะเพราะถือว่าฉันมีปัญหาทางจิต - มันเขียนไว้บนโທบ่นสายพลาสติกรัดข้อมือผู้ป่วย - ทำให้ทุกคนต้องพยายามอดทนกับอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ของฉัน แต่มันคงเป็นแบบนี้ไปไม่ได้ตลอด เช่นเดียวกับความอดทนของพวกเขาต่อเรื่องม็อกกิงเจย์

จากที่จอดรถาน เกลกับฉันเดินลงบันไดหลายทอดตรงไปยังห้อง 307 จะใช้ลิฟต์ก็ได้ แต่มันจะทำให้ฉันนึกถึงลิฟต์แบบเดียวกับที่ยกฉันขึ้นไปในสนามประลอง การปรับตัวให้เข้ากับการใช้ชีวิตใต้ดินถือเป็นเรื่องยากลำบากยิ่งสำหรับฉัน ทว่าหลังจากเผชิญหน้ากับกุหลาบดอกนั้น เป็นครั้งแรกที่การเดินทางมาแบบนี้ทำให้รู้สึกปลอดภัย

ฉันยืนลังเลอยู่หน้าประตูซึ่งมีตัวเลข 307 ติดอยู่ พลังนึกถึงคำถามที่อาจมีจากคนในครอบครัว “ฉันจะบอกพวกเขาอย่างไรดีเรื่องเซตสิบสอง” ฉันถามเกล

“ฉันไม่คิดว่าแม่กับน้องเธอจะถามรายละเอียดหรอก ทั้งสองคนเห็นมันถูกไฟลุกไหม้ พวกเขาคงกังวลว่าเธอจะรับมือกับมันยังไงมากกว่า” เกลแตะแก้มฉัน “ฉันก็ด้วย”

ฉันแนบแก้มลงกับมือเขาคู่หนึ่ง “ฉันผ่านไปได้แน่”

ฉันสูดหายใจลึกแล้วเปิดประตู แม่กับน้องสาวของฉันอยู่ที่บ้าน

สำหรับ 18:00 น. - การใคร่ครวญ ซึ่งคือเวลาครึ่งชั่วโมงของการไม่ต้องทำอะไรเลยก่อนรับประทานอาหารค่ำ ฉันเห็นความกังวลบนใบหน้าของคนทั้งสองขณะที่พยายามประเมินสภาพอารมณ์ของฉัน และก่อนที่ จะมีใครทันถามอะไร ฉันก็เทของในถุงใส่สัตว์ออกมา แล้วกำหนดการ ก็กลายเป็น 18:00 น. - ซีนซมแมว พริมลงนั่งบนพื้น ร้องให้สะอึกสะอื้น พลังอุ้มเจ้าบัตเตอร์คัพตัวแสบโยกไปมา มันส่งเสียงครางอย่างสุขใจ จะมีหยุดบ้างก็ตอนทำเสียงขู่ฟือใส่ฉัน และมองฉันด้วยสายตาเย้ยหยัน ตอนที่พริมผูกกับบันไดน้ำเงินรอบคอให้มัน

แม่ออดรูปถ่ายวันแต่งงานไว้แนบอก ก่อนจะวางลงบนตู้ลิ้นชัก ที่ทางการจัดเตรียมไว้ให้ พร้อมกับสมุดตำรายาสมุนไพร ฉันพาดเลื้อ แจ็กเก็ตของพ่อไว้กับพนักเก้าอี้ เป็นเวลาครู่หนึ่งที่ห้องของเราเกือบ จะเหมือนบ้าน ทำให้ฉันคิดว่าการเดินทางไปเขต 12 ไม่ได้เสียเปล่า แต่อย่างใดเลย

เราเดินลงไปยังห้องอาหารตามกำหนดการ 18:30 น. - อาหาร เย็น ตอนที่แถบข้อมือสื่อสารของเกลส่งเสียงร้อง หน้าตาของมันคล้าย กับนาฬิกาข้อมือที่ใหญ่เกินขนาด มีไว้สำหรับรับข้อความ การได้รับ ข้อ่มือสื่อสารนี้ถือเป็นสิทธิพิเศษซึ่งสงวนไว้เฉพาะบุคคลสำคัญเท่านั้น เกลได้สถานะนี้จากการช่วยชีวิตประชากรของเขต 12 “พวกเขาต้องการ ให้เราสองคนไปที่ศูนย์บัญชาการ” เขาพูด

ขณะเดินตามหลัง ห่างจากเกลไปสองสามก้าว ฉันพยายามตั้ง สติ แน่ใจว่าจะต้องเจอกับการประชุมเรื่องม็อกกิงเจย์อันน่าเบื่อหน่าย อีกแล้ว ฉันอ้อยอิ่งอยู่ตรงทางเดินสู่ศูนย์บัญชาการ ซึ่งเป็นห้องประชุม และวางแผนการรบสุดล้ำสมัย มีระบบเสียงควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ ตลอดผนัง แผนที่อิเล็กทรอนิกส์แสดงให้เห็นการเคลื่อนไหวของกอง กำลังในเขตปกครองต่างๆ และโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวใหญ่ยักษ์พร้อม

แผนควบคุมซึ่งฉันไม่ควรแต่ต้อง ไม่มีใครสังเกตเห็นใจฉัน เพราะทุกคนออกันอยู่หน้าจอโทรทัศน์ตรงมุมห้อง ซึ่งรับภาพการออกอากาศของแคปิตอลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

ฉันกำลังคิดว่าจะแวบออกไปตอนที่พลูตาร์ช เจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ซึ่งบังจอโทรทัศน์ไว้ เห็นฉันแล้วรีบกวักมือเรียกให้เดินไปหา ฉันเดินไปอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก พยายามนึกว่ามีอะไรน่าสนใจ เพราะมันเหมือนเดิมตลอดเวลา --- ภาพสงคราม โฆษณาชวนเชื่อ การถล่มเขต 12 การข่มขู่ของประธานาธิบดีสโนว์ --- ดังนั้นจึงน่าสนใจไม่น้อยเมื่อได้เห็นซีซาร์ ฟลิคเกอร์แมน พิธีกรตลอดกาลประจำเกมล่าชีวิตกับไบหน้าที่ได้รับการแต่งแต้มสีสันและชุดสูทสะท้อนแสงวิบวับเตรียมตัวจะสัมภาษณ์ จนกระทั่งกล้องซูมภาพออกมาและฉันเห็นว่าแขกของเขา คือ พีต้า

เสียงหนึ่งแล็ดลอดออกจากฉัน เป็นเสียงผสมผสานระหว่างเสียงผงะกับเสียงครางเวลาถูกกดน้ำจนขาดออกซิเจน ฉันผลัดทุกคนออกจนกระทั่งไปยืนอยู่ตรงหน้าเขา มือสองข้างวางบนหน้าจอโทรทัศน์ พยายามดูว่ามีร่องรอยความเจ็บปวดในแววตา หรืออะไรที่บ่งบอกถึงการถูกทรมานหรือไม่ ไม่เลย เขาดูแข็งแรง ผิวพรรณเปล่งปลั่ง สะอาด สะอ้านไร้ตำหนิ ในลักษณะของคนที่ถูกขัดสีฉวีวรรณมาอย่างดี ท่าทาง สุขุม เคร่งขรึม เป็นคนละคนกับเด็กหนุ่มที่ถูกทุบตีจนเลือดอาบซึ่งคอยหลอกหลอนฉันในฝัน

ซีซาร์นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามพีต้าด้วยท่าทางสบายๆ และมองเขาอยู่นาน “เออละ... พีต้า... ยินดีต้อนรับอีกครั้ง”

พีต้ายิ้มน้อยๆ “คุณคงคิดว่าสัมภาษณ์ครั้งที่แล้วเป็นการสัมภาษณ์ผมครั้งสุดท้ายละซีซีซาร์”

“ฉันยอมรับว่าคิดอย่างนั้นจริงๆ” ซีซาร์พูด “คืนก่อนควอดเตอร์-

เคลวจะเริ่ม... ก็ใครจะคิดล่ะว่าเราจะได้เจอเธออีกครั้งนะ”

“ที่แน่ๆ มันไม่ได้อยู่ในแผนของผมเลย” พีต้าพูดพลางนินหัวหน้า
ซีซาร์โน้มตัวเข้าหาพีต้าเล็กน้อย “ฉันว่าเราทุกคนเห็นอย่าง
ชัดเจนว่าแผนของเธอคือ การสละชีวิตของตัวเองในสนามประลอง
เพื่อให้แคตนิส เอฟเวอร์ดีนกับลูกในท้องรอด”

“นั่นแหละครับ เรียบง่ายและชัดเจน” นิ้วพีต้าลากไปตามลวด
ลายของผ้าปูที่วางแขนของเก้าอี้วนมที่นั่นอยู่ “แต่คนอื่นๆ ก็มีแผน
เหมือนกัน”

ใช่ คนอื่นๆ ก็มีแผนเหมือนกัน ฉันคิด พีต้าจะคิดใหม่ว่าพวก
กบฏใช้เราเป็นเบี้ยในเกม การช่วยชีวิตฉันถูกเตรียมการไว้แล้วตั้งแต่
แรก และสุดท้ายเฮย์มิตซ์ อะเบอร์นาธิ พี่เลี้ยงของเรา ได้หักหลังเรา
ทั้งที่ทำเป็นไม่สนใจแผนกบฏตลอดมา

ในความเงียบที่ตามมา ฉันสังเกตเห็นริ้วรอยที่ผุดขึ้นระหว่าง
คิ้วของพีต้า เขาคิดเองหรือมีคนบอก แต่แคปิตอลไม่ได้ฆ่าหรือกระชก
ทำร้ายเขา ผิดจากที่ฉันคาดไว้มาก ฉันเฝ้ามองความแข็งแกร่งสมบูรณ์
ทั้งร่างกายและจิตใจของเขา ปล่อยให้มันซึมผ่านตัวฉันเหมือน
มอร์ฟินที่พวกเขาฉีดให้ในโรงพยาบาล เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดตลอด
หลายสัปดาห์ที่ผ่านมา

“ลองเล่าเรื่องคืนสุดท้ายในสนามประลองให้พวกเราฟังดีกว่า”
ซีซาร์แนะ “จะได้ช่วยเราทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย”

พีต้าพยักหน้า แล้วรวบรวมสติอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูด “คืนสุดท้าย
...ผมจะเล่าถึงคืนสุดท้ายให้คุณฟัง...เออละ ก่อนอื่นคุณต้องจินตนาการ
ถึงความรู้สึกในสนามประลองก่อน มันเหมือนเราเป็นแมลงที่ถูกครอบ
ไว้ในขามซึ่งเต็มไปด้วยไอรอนนั่นแหละครับ สภาพรอบตัวเราคือ ป่า
ดงดิบ... เขียวขจี มีชีวิต แล้วก็ยังมีเสียงเดินของนาฬิกา นาฬิกาเรือน

ยักษ์นั้นบอกว่าชีวิตของคุณเหลือเวลาอีกเท่าไร? ทุกชั่วโมงมีสิ่งเลวร้ายรออยู่ คุณต้องนึกภาพว่าตลอดสองวันก่อนหน้านั้นมีคนตายไปแล้วสิบหกคน - บางคนในจำนวนนั้นตายเพราะพยายามปกป้องคุณ ถ้าทุกอย่างดำเนินไปในอัตราความเร็วนี้ พวกที่เหลือแปดคนสุดท้ายต้องตายภายในเช้าวันรุ่งขึ้น เหลือหนึ่งเดียวคือผู้พิชิต และแผนก็คือคนคนนั้นจะต้องไม่ใช่คุณ”

เหนือผูดขึ้นทั่วร่างฉันกับความทรงจำนั้น มือเลื่อนลงจากหน้าจอก ห้อยตอกอยู่ข้างลำตัว พีต้าไม่จำเป็นต้องใช้พู่กันในการระบายภาพจากเกมเลย แค่คำพุดก็เกินพอ

“ทันทีที่เข้าสู่ในสนามประลอง โลกทั้งใบก็ดูห่างไกลเกินเอื้อม” เขาพุดต่อ “ทุกคนกับทุกสิ่งที่คุณรักหรือห่วงใยเหมือนไม่เคยมีตัวตนอยู่จริง ท้องฟ้าสีชมพู สัตว์ประหลาดในป่า และบรรณาการกระหายเลือด คือความจริงของคุณ เป็นสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุด และที่ทำให้คุณรู้สึกเลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือ คุณต้องฆ่าคน เพราะในสนามประลองคุณมีเพียงความปรารถนาเดียว และมันมีค่าเหลือเกิน”

“เท่ากับชีวิตของเธอ” ซีซาร์พุด

“ใครว่าละครับ มากกว่านั้นอีก กับการฆ่าคนบริสุทธิ์นะเหรอครับ” พีต้าพุด “มันมีค่าเท่ากับทุกสิ่งที่คุณเป็นเลยละ”

“ทุกสิ่งที่คุณเป็น” ซีซาร์ทวนคำเสียงค่อย

ความเงียบปกคลุมทั้งห้อง และฉันรู้สึกได้ว่ามันแผ่ไปทั่วพาเนม คนทั้งชาติกำลังยื่นหน้าเอียงหูเข้าใกล้จอ เพราะไม่มีใครเคยพุดถึงสภาพที่แท้จริงในสนามประลองมาก่อนเลย

พีต้าพุดต่อ “เพราะฉะนั้นคุณต้องยึดความปรารถนาของตัวเองไว้ให้มั่น และในคืนสุดท้าย ถูกริบ ความปรารถนาของผมคือรักษาชีวิตแคตนิส แต่ถึงจะไม่วิธีการกบฏ ผมก็รู้สึกว่ามิอะไรแปลกๆ

ทุกอย่างซับซ้อนเกินไป ผมเสียidayที่ไม่หนีไปกับเธอตั้งแต่เช้าวันนั้น
อย่างที่เธอเสนอ แต่ถึงตอนนั้นเราก็ไม่มีทางทำอย่างนั้นแล้ว”

“เธอมีส่วนร่วมกับแผนของบีทีที่จะชอร์ตทะเลสาบน้ำเค็ม” ซีซาร์
พูด

“ผมว่าผมมีส่วนร่วมเล่นเป็นพวกกับคนอื่นมากกว่า ผมไม่น่ายอม
ให้พวกเขาแยกเราออกจากกันเลย!” พีต้าระเบิดออกมา “นั่นคือตอน
ที่ผมเสียเธอไป”

“หมายถึงตอนที่เธออยู่ตรงต้นไม้ที่ฟ้าจะผ่าใส่ ส่วนแคตนิสกับ
โจแฮนนา เมสันโรยลวดลงไปที่ริมน้ำ” ซีซาร์อธิบายเสริม

“ผมไม่ได้ต้องการให้เป็นอย่างนั้นเลย!” พีต้าหน้าแดงก่ำด้วยความ
โกรธ “แต่ผมขัดบีทีไม่ได้ เพราะมันอาจทำให้การเป็นพันธมิตร
ของเราต้องแตกหัก ตอนที่ลวดถูกตัด ทุกอย่างก็เริ่มเกินควบคุม ผม
จำได้กระท่อนกระแท่นเท่านั้น คือ ผมพยายามจะหาเธอ เห็นรูตัส
ฆ่าแซฟ ผมฆ่ารูตัส รู้ว่าเธอเรียกชื่อผม แล้วฟ้าก็ผ่าต้นไม้ นั่น
สนามพลังรอบสนามประลองก็... ระเบิด”

“แคตนิสระเบิดมันเองแหละ พีต้า” ซีซาร์พูด “เธอก็เห็นภาพ
แล้วนี่”

“แคตนิสไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป ในพวกเราไม่มีใครตามแผน
บีทีทัน คุณก็เห็นนี่ว่าเธอพยายามคิดว่าต้องทำยังไงกับลวดนั้น” พีต้า
สวนทันควัน

“เออละ มันก็แค่ดูน่าสงสัยนะ” ซีซาร์พูด “เหมือนว่าเธอเป็น
ส่วนหนึ่งในแผนของพวกกบฏมาตลอด”

พีต้าลุกขึ้นยืน โนมัตว์เข้าหาซีซาร์แล้วจับที่วางแขนเก้าอี้ของ
เขาไว้ “จริงหรือครับ ถ้ามันก็เป็นแผนของเธอด้วยนั่นสิที่โจแฮนนา
เกือบจะฆ่าเธอ การที่กระแสไฟฟ้านั้นทำเอาเธอขยับตัวไม่ได้ และ

การกระตุ้นให้เกิดการทิ้งระเบิดถล่มเขตปกครอง” ตอนนี้เขากำลัง ตะโกน “เธอไม่รู้อะไรด้วยเลย ซีซาร์! เราสองคนไม่รู้อะไรเลย รู้แต่ว่า เราพยายามรักษาชีวิตของอีกฝ่ายเท่านั้น!”

ซีซาร์ยกมือแตะอกพีด้าเป็นเชิงปกป้องตัวเอง และยืนยันความเป็นเพื่อน “ตกลง พีด้า ฉันเชื่อเธอ”

“โอเค” พีด้าถอยออกจากซีซาร์ ชักมือกลับ ยกมือเสยผม ทำให้ผมบลอนด์หยักศกที่จัดแต่งไว้เสียทรงเล็กน้อย แล้วทิ้งตัวลงบน เก้าอี้ ท่าทางดูกระสับกระส่าย

ซีซาร์รอกำหนึ่ง พิจารณาพีด้า “แล้วพี่เลี้ยงของเธอละ เฮย์มิตซ์ อะเบอร์นาธี่นะ”

สีหน้าพีด้าเคร่งเครียด “ผมไม่รู้ว่เฮย์มิตซ์รู้อะไรบ้าง”

“เป็นไปได้ไหมที่เขาจะเป็นส่วนหนึ่งของแผนสมคบคิดนี้” ซีซาร์ ถาม

“เขาไม่เคยพูดถึงเลยครับ” พีด้าตอบ

ซีซาร์รुकต่อ “แล้วหัวใจเธอบอกว่าไงล่ะ”

“บอกว่าผมไม่ควรไว้ใจเขา” พีด้าพูด “แค่นั้นเอง”

ฉันไม่เจอหน้าเฮย์มิตซ์เลยนับตั้งแต่ที่เล่นงานเขาบนยานฮูเวอร์ คราฟต์ และทิ้งรอยข่วนไว้บนหน้าเขา แต่ก็รู้ว่าที่นี่เลวร้ายมากสำหรับ เขา เขต 13 มีกฎหมายผลิตและบริโภคของมีนเมาเด็ดขาด ขนาด แอลกอฮอล์ล้างแผลในโรงพยาบาลยังต้องเก็บใส่ตู้ล็อกกุญแจ สุดท้าย เฮย์มิตซ์จำใจต้องงัดเหล้า โดยไม่มีเหล้าที่แอบต้มเองไว้ช่วยแก้ขัด พวกเขาจัดให้เฮย์มิตซ์อยู่คนเดียวจนกว่าจะเลิกเหล้าได้ เพราะสภาพ ของเขาไม่พร้อมจะปรากฏตัวต่อสาธารณะ มันคงทุกข์ทรมานมาก แต่ฉันไม่เหลือความเห็นใจให้เขาอีกแล้วนับตั้งแต่รู้ว่าเขาหลอกเรา ได้แต่หวังว่าตอนนี้เขาจะดูการแพร่ภาพจากแคปิตอลอยู่ และเห็นว่า

พีต้าเองก็ไม่เอาเขาแล้วเหมือนกัน

ซีซาร์ตอบไหล่พีต้า “เราพอแค่นี้ก็ได้นะถ้าเธอต้องการ”

“ยังมีอะไรให้พูดถึงกันอีกหรือครับ” พีต้าพูดอย่างไร้อารมณ์

“ฉันกำลังจะถามเธอว่าคิดยังไงเรื่องสงคราม แต่ถ้าเธอหัวเสียเกินไปว่าจะตอบละก็...” ซีซาร์เริ่ม

“ไม่เลยครับ ผมไม่ได้หงุดหงิดเกินกว่าจะตอบเรื่องนี้” พีต้าสูดหายใจลึกแล้วมองตรงมายังกล้อง “ผมอยากให้ทุกคนที่อยู่ - ไม่ว่าคุณจะถูกฝ่ายแคปิตอลหรือฝ่ายกบฏ - กรุณาหยุดสักครู่แล้วคิดว่าสงครามครั้งนี้มีความหมายยังไงต่อมวลมนุษยชาติ การเข่นฆ่ากันเองก่อนหน้านั้นทำให้เราเกือบต้องสูญไปจากโลก และตอนนี้คนของเรายิ่งเหลือน้อยลงไปอีก สภาพของเราทำให้คนเสื่อมศรัทธา เราต้องการอย่างนี้จริงๆ หรือ อยากจะทำลายล้างตัวเองจนไม่เหลือซากอย่างนี้หรือ ด้วยความหวังว่า - หวังว่าจะไรหรือครับ หวังว่าสิ่งมีชีวิตที่ตีเผ่าพันธุ์อื่นจะได้ครอบครองซากของโลกซึ่งมีควันกรุ่นนะหรือ”

“ฉันไม่รู้... ไม่แน่ใจว่าตามทันไหม...” ซีซาร์พูด

“ซีซาร์ เราจะมาต่อสู้กันเองไม่ได้หรอกนะครับ” พีต้าอธิบาย “สุดท้ายจะไม่เหลือพวกเราอีกหากเรายังต่อสู้กันเองแบบนี้ไปเรื่อย ผมหมายความว่า ถ้าทุกคนไม่วางอาวุธ ในเวลาอันใกล้นี้ทุกอย่างจะถึงกาลอวสาน”

“แปลว่า... เธอกำลังเรียกร้องให้ยุติการสู้รบั้งนี้สิ” ซีซาร์ถาม

“ครับ ผมกำลังเรียกร้องให้ยุติการสู้รบ” พีต้าพูดอย่างเหนื่อยหน่าย “ตอนนี้ช่วยขอให้การ์ดพาผมกลับที่พักที่ ผมอยากกลับไปนั่งต่อบ้านด้วยไฟอีกสักร้อยหลัง”

ซีซาร์หันกลับมาหากกล้อง “เอาละครับ คิดว่านั่นเป็นบทสรุปสำหรับคำคืนนี้ กลับไปยังรายการปกติของทางสถานีได้แล้วครับ”

เสียงดนตรีบรรเลง จากนั้นก็มีหญิงสาวคนหนึ่งออกมาอ่านรายชื่อสิ่งของที่คาดว่าจะขาดแคลนในแคปิตอล มีผลไม้สด แบทเตอรี พลังงานแสงอาทิตย์ และสบู่ ฉันดูเธออย่างตั้งอกตั้งใจผิดปกติ เพราะรู้ว่าทุกคนกำลังรอดูว่าฉันจะมีท่าที่ตอบสนองต่อการให้สัมภาษณ์ครั้งนี้อย่างไร แต่ไม่มีทางที่ฉันจะประมวลข้อมูลทั้งหมดได้รวดเร็วขนาดนั้น ทั้งความรู้สึกดีใจที่ได้เห็นว่าพีต้ายังไม่ตายและไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ การปกป้องความบริสุทธิ์ของฉันข้อหาร่วมมือกับกลุ่มกบฏ และการร่วมมือกับแคปิตอลในตอนนี้อย่างที่ไม่อาจปฏิเสธได้จากการเรียกร้องให้ยุติการสู้รบ เขาทำเสียงเหมือนกำลังประณามทั้งสองฝ่าย ทว่าตรงจุดนี้ กับชัยชนะเล็กๆ น้อยๆ ของพวกกบฏ การยุติการสู้รบจะส่งผลเพียงอย่างเดียว คือพาเรากลับไปสู่สภาพเดิม หรือไม่ก็เลวร้ายยิ่งกว่าเก่า จากด้านหลังฉันได้ยินเสียงคนเริ่มประณามพีต้า คำว่า*คนทรยศ ปลิ้นปล้อน และศัตรู* สะท้อนไปมากับผนัง ด้วยเหตุที่ฉันไม่สามารถร่วมวงแสดงความเดือดดาลกับพวกกบฏหรือตอบโต้พวกเขาได้ จึงตัดสินใจว่าทางที่ดีที่สุดคือไปให้พ้น ขณะที่ไปถึงประตู เสียงของคอยน์ก็ดังขึ้นเหนือเสียงคนอื่น “เธอยังไม่ได้รับอนุญาตให้ไปไหน พลทหารเอฟเวอร์ดีน”

คนของคอยน์มาจับแขนฉัน ที่จริงมันไม่ใช่ท่าที่ก้าวร้าวอะไรหรอก แต่หลังจากสนามประลอง ฉันจะตอบสนองอย่างรุนแรงต่อการแตะเนื้อต้องตัวที่ไม่คุ้นเคย ฉันสะบัดแขนแล้ววิ่งไปตามทางเดิน จากด้านหลัง ฉันได้ยินเสียงซุลมุน ทว่าฉันไม่หยุด สมองฉันเร่งรีนึ่ถึงที่ลิ้นเล็กๆ ของตัวเอง แล้วก็วิ่งขึ้นไปในห้องเก็บของ นั่งขัดตัวข้างล่างใส่ซอลัก

“เธอยังไม่ตาย” ฉันกระซิบ ยกฝ่ามือแนบแก้ม สัมผัสกับรอยยิ้มฉีกกว้างจนหน้าตาจะบิดเบี้ยวผิดปกติ พีต้ายังไม่ตาย และเป็น

คนทรยศ แต่ฉันไม่สน ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรหรือพูดเพื่อใคร แต่เขายังพูดได้ ฉันก็พอใจแล้ว

จากนั้นพักหนึ่ง ประตูก็เปิดออก แล้วมีคนผลุบเข้ามา เกลค้อยๆ ลงนั่งข้างฉัน จมูกมีเลือดหยดเป็นทาง

“เกิดอะไรขึ้น” ฉันถาม

“ฉันเข้าไปขวางบ็อกส์นะ” เขาตอบพลางยกไหล่ ฉันใช้แขนเสื้อเช็ดเลือดให้ “ระวังหน่อยสิ!”

ฉันพยายามเบามือ แต่ๆ ไม่ใช่เช็ด “คนไหนหรือ”

“ก็ขี้ขามือขวาของคอยน์นั่นแหละ คนที่พยายามจับตัวเธอนะ”

เขาปิดมือฉัน “หยุดเถอะ! เธอจะทำให้ฉันเลือดออกหมดตัวไม่ว่า”

เลือดที่ตอนแรกแค่หยด ตอนนี้อยู่ไหลเป็นทาง ฉันล้มเลิกความพยายามที่จะช่วยเขา “นายสู้กับบ็อกส์หรือ”

“เปล่า แค่ไปขวางทางไว้ตอนที่เขาพยายามไล่ตามเธอ ศอกเขาเลยเสยเข้าที่จมูกฉันเต็มๆ” เกลพูด

“พวกเขาจะลงโทษนายได้นะ” ฉันพูด

“ก็ลงโทษแล้วนี่ไง” เขาชูข้อมือ ฉันจ้องมองอย่างงงๆ “คอยน์เรียกข้อมือสื่อสารของฉันคืนไปแล้ว”

ฉันขบริมฝีปาก พยายามทำน้ำเสียงให้ดูจริงจัง ทั้งที่มันน่าขำสิ้นดี “เสียใจด้วยนะ พลทหารเกล ฮอว์ธอร์น”

“ไม่เป็นไรหรอก พลทหารแคตนิส เอฟเวอร์ดีน” เขายิ้ม “ฉันรู้สึกเหมือนคนนั่งเฝ้าที่ต้องเดินไปไหนมาไหนพร้อมไอนั้นติดตัวตลอดเวลาอยู่แล้วละ” เราทั้งคู่เริ่มหัวเราะ “คิดว่านี่คงเป็นการลดตำแหน่งฉันนะ”

การได้เกลกลับคืน เป็นหนึ่งในสิ่งที่ดีเพียงไม่กี่สิ่งในเขต 13 หลังจากที่เรางดดันของแคปิตอลเรื่องงานแต่งระหว่างพีต้ากับฉัน

หมดไป มิตรภาพของเราก็กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง และเขาก็ไม่ได้พยายามผลักดันให้ไกลกว่านั้น อย่าง...พยายามจะจูบ หรือพูดเรื่องความรักด้วย เป็นไปได้ว่าเพราะสภาพของฉันเหมือนคนป่วยหนัก หรือไม่เขาก็อยากให้ฉันได้มีพื้นที่ส่วนตัว หรือไม่ก็รู้ว่ามันเลวร้ายเกินไปในขณะที่พิตัยยังอยู่ในกำมือของแคปีตอล ไม่ว่าจะไรก็ตาม ฉันได้ใครบางคนที่สามารถเอาความลับให้ฟังได้กลับคืนมาอีกครั้ง

“คนพวกนี้เป็นใครหรือ” ฉันพูด

“พวกเขาก็คือเรานี้แหละ ถ้าเรามีหัวรบนิวเคลียร์แทนที่จะเป็นถ่านหินไม่กี่ก้อนละก็” เขาตอบ

“เขตสิบสองไม่น่าทอดทิ้งพวกกบฏในสมัยยุคมีดเลยนะ” ฉันพูด

“ถ้าทำอย่างนั้น ก็อาจมีการยอมจำนนหรือไม่ก็เริ่มสงครามนิวเคลียร์” เกลพูด “ว่าไปแล้ว น่าฟังมากนะที่พวกเขาอยู่รอดมาได้”

อาจเป็นเพราะว่าฉันยังคงมีเก้าอี้ถ่านของบ้านเกิดของตนเองติดอยู่ที่รองเท้าก็ได้ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันยอมมอบสิ่งซึ่งฉันเก็บงำมาได้ตลอดจากชาวเขต 13 คือ ความนับถือ ที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางความยากลำบากทั้งปวง ช่วงปีแรกๆ พวกเขาคงลำบากมากกับการต้องนั่งคุกเข่าในห้องใต้ดินหลังจากเมืองถูกระเบิดถล่มกลายเป็นเถ้าธุลี ประชากรถูกสังหารหมู่ ไม่มีพันธมิตรให้หันหน้าไปขอความช่วยเหลือ ตลอดเจ็ดสิบห้าปีมานี้พวกเขาเรียนรู้ที่จะพึ่งพาตนเอง เปลี่ยนพลเมืองให้กลายเป็นกองทัพ และสร้างสังคมใหม่โดยไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากใคร พวกเขาต้องแข็งแกร่งกว่านี้แน่หากการแพร่ระบาดของโรคฝีดาษไม่ทำลายอัตราการเกิดของประชากร ทำให้พวกเขาต้องการพ่อพันธุ์แม่พันธุ์และยีนส์ใหม่อย่างมาก พวกเขาอาจอยู่ในระบบทหารมากเกินไป ถูกบ่อนคำสั่งจนเหมือนหุ่นยนต์ และ

ขาดแคลนอารมณ์ขัน แต่พวกเขาก็อยู่ที่นี้ และตั้งใจจะเปิดสงครามกับแคปิตอล

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พวกเขาใช้เวลาานพอควรว่าจะแสดงตัวออกมา” ฉันทพูด

“เพราะมันไม่ถ่ยง่ายนะสิ พวกเขาต้องสร้างฐานกองกำลังกบฏในแคปิตอล จัดกองกำลังใต้ดินในแต่ละเขตปกครอง” เขาพูด “จากนั้นก็ต้องการใครสักคนมาขับเค็ลื่อนทุกอย่างที่พูดมา พวกเขาต้องการเธอ”

“และก็ต้องการพิต้าด้วย แต่ดูเหมือนพวกเขาจะลี้มไป” ฉันทพูด
เกลทำหน้าที่ริม “คีนนี้พิต้าอาจทำให้เกิดความเสียหายไม่น้อยพวกกบฏส่วนใหญ่จะปฏิเสธสิ่งที่เขาพูดทันที แต่มีหลายเขตปกครองที่กองกำลังต่อต้านรัฐบาลยังอ่อนแออยู่ เห็นได้ชัดว่าการยุติการสู้รบเป็นความคิดของประธานาธิบดีสโนว์ แต่พอออกจากปากพิต้ามันกลับฟังดูมีเหตุผล”

ฉันทล้วคำตอบของเกล แต่ก็ถาม “เธอคิดว่าทำไมเขาถึงพูดแบบนี้ล่ะ”

“เขาอาจถูกทรมาน หรือไม่ก็ถูกเกลี้ยกล่อม ฉันทเดาว่าเขาน่าจะยื่นข้อเสนอบางอย่างแลกกับการปกป้องเธอ อาจเสนอความคิดเรื่องยุติการสู้รบหากสโนว์ยอมให้เขาพูดถึงเธอในฐานะเด็กสาวตั้งครรภที่กำล้งลับสน ซึ่งไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นตอนที่ถูกพวกกบฏจับเป็นเชลย ซึ่งถ้าเป็นอย่างนี้ สมมุติว่าเขตปกครองแพ้ ก็ยังมีโอกาสที่เธอจะได้รับการเมตตา ถ้าเธอรับลูกแล้วเล่นต่ออย่างถูกต้อง” หน้าตาฉันทคงต้องยังดูงุนงงลับสนอยู่แน่ เพราะเกลพูดประโยคต่อมาซ้ำๆ “แคตนิส... เขายังพยายามรักษาชีวิตเธอนะ”

พยายามรักษาชีวิตฉันท? แล้วจากนั้นฉันทจึงเข้าใจ เกมยังคงเดิน

ต่อไปอยู่ แม้เราจะออกจากสนามประลองแล้วก็จริง แต่เพราะพีต้ากับฉันยังไม่ตาย ดังนั้นความปรารถนาสุดท้ายของเขาคือจะรักษาชีวิตฉันไว้จึงยังคงอยู่ ความคิดของเขาคือให้ฉันเก็บตัว อยู่รอดปลอดภัย ในฐานะเชลยระหว่างที่สงครามดำเนินไป เพื่อที่ทั้งสองฝ่ายจะได้ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะฆ่าฉัน แล้วพีต้าล่ะ ถ้าพวกบฏชนะ สำหรับเขาต้องเป็นนายนะแน่ แต่ถ้าแคปิตอลชนะ ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น บางทีเราทั้งคู่อาจได้รับอนุญาตให้มีชีวิตต่อไป – ถ้าฉันรับลูกแล้วเล่นต่ออย่างถูกต้อง – ฝากดูแลชีวิตดำเนินต่อไป...

ภาพต่างๆ วาบขึ้นในความทรงจำ--หอกเสียบทะลุร่างริวในสนามประลอง เกลถูกแขวนหมดสติอยู่กับเสาหลังจากถูกเขี่ยลงดินแดนร้างที่กลาดเคลื่อนไปด้วยศพในบ้านเกิดฉัน ทั้งหมดนั้นเพื่ออะไรหรือ เพื่ออะไร? ขณะที่เลือดขึ้นหน้า อีกหลายภาพก็ผุดขึ้น ภาพแรกคือการลุกฮือในเขต 8 ภาพเหล่าผู้ชนะจับมือกันและกันในคืนก่อนควอเตอร์ควอล การที่ฉันยิงลูกธนูใส่สนามพลังงานในสนามประลองไม่ใช่เรื่องของอุบัติเหตุ ลึกลงไปในใจฉันอยากให้มีพุงเสียบทะลุหัวใจศัตรูด้วยซ้ำ

ฉันลุกพรวด กระแทกกล่องใส่ดินสอที่บร้อยแห่งกระจายเคลื่อนพื้น

“มีอะไรหรือ” เกลถาม

“จะมีการยุติการสู้รบไม่ได้” ฉันย่อตัวลง มะงุมมะงาหราเก็บแท่งกราไฟต์สี่เทาเข้มยัดกลับลงในกล่อง “เราถอยไม่ได้”

“ฉันรู้” เกลคว้าดินสอขึ้นมาท่ามือหนึ่งแล้วเคาะเบาๆ บนพื้นให้เรียงเป็นระเบียบ

“ไม่ว่าพีต้ามีเหตุผลอะไรก็ตามที่พูดอย่างนั้น เขาคิดผิด” ดินสอบางแท่งไม่ยอมกลับเข้าในกล่อง และฉันจับมันหนักทั้งอย่างหัวเสีย

“ฉันรู้...มา...ส่งมานี้ดีกว่า ไม่งั้นเธอคงหักมันทิ้งเสียหมด” เขา
ดึงกล่องไปจากมือฉัน แล้วใส่ลงไปอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

“เขาไม่รู้ว่าพวกนั้นทำอะไรกับเขตสิบสอง ถ้าเขาได้เห็นสิ่งที่
อยู่ตามพื้นละก็-” ฉันเริ่ม

“แคตนิส ฉันไม่เถียงหรอกนะ ถ้าฉันกดปุ่มฆ่าให้พวกที่ทำงาน
ให้แคปิตอลได้ทั้งหมดละก็ ฉันทำไปนานแล้ว โดยไม่ลังเลด้วย” เขา
สอดดินสอแท่งสุดท้ายลงในกล่องแล้วปิดฝา “คำถามก็คือ เธอจะ
ทำอะไรต่อไป”

คำถามที่คอยรบกวนจิตใจฉันตลอดมานี้มีคำตอบแค่หนึ่งเดียว
และอุบายของพีตนี่เองที่ทำให้ฉันนึกออก

ฉันจะทำอะไรต่อไป

ฉันสูดหายใจลึก ยกแขนสองข้างขึ้นเล็กน้อย - เหมือนวาระลึก
ถึงปีกสีดำสลับขาวที่ชินน้าทำให้ - ก่อนจะปล่อยลงข้างลำตัว

“ฉันจะเป็นม็อกกิงเจย์”

3

๓๖๖) ตาของบัตเตอร์คัพสะท้อนแสงสลัวของไฟสัญญาณเหนือประตู ขณะนอนอยู่ในอ้อมแขนของพริม มันกลับมาทำหน้าที่ปกป้องเธอจาก ภัยในยามค่ำคืนตามเดิม เธอเบียดตัวชิดติดกับแม่ ทั้งสองยังหลับอยู่ เหมือนภาพในเช้าวันเก็บเกี่ยวซึ่งทำให้ฉันก้าวเข้าสู่เกมล่าชีวิตครั้งแรก ฉันมีเตียงต่างหากเพราะกำลังฟื้นตัว และเพราะไม่มีใครนอนกับฉัน ซึ่งเอาแต่ฝันร้ายและนอนดิ้นถีบขาไปมาได้

หลังจากพลิกตัวกระสับกระส่ายอยู่หลายชั่วโมง ในที่สุดฉัน ก็ยอมรับว่ามันจะเป็นคืนที่ไม่มีวันหลับลง ภายใต้ดวงตาเฝ้าระแวด ระวังของบัตเตอร์คัพ ฉันย่องไปตามพื้นกระเบื้องเย็นเฉียบ ตรงไปยัง ตู้เสื้อผ้า

ฉันชักกลางใส่เสื้อผ้าที่รัฐบาลให้มา ทุกคนสวมกางเกงขายาว สีเทา กับเสื้อเชิ้ตสอดเข้าไปในกางเกงเหมือนกัน ได้เสื้อผ้าเหล่านั้นฉัน เก็บของบางอย่างซึ่งติดตัวมาตลอดนับตั้งแต่ที่ถูกรับขึ้นจากสนาม

ประลอง --- เข้มกัลดม็อกกิงเจย์ ล็อกเกตทองที่มีรูปถ่ายแม่ พริม และ
เกลซึ่งพีดำให้ ร่มสีเงินซึ่งมีก๊อคมัดด้วยเถาววัลย์ติดอยู่ แล้วก็ไข่มุกที่
พีดำให้ก่อนที่ฉันจะระเบิดสนามพลังไม่นาน เขต 13 ยึดครีมนรักษา
ผิวไปใช้ในโรงพยาบาล ส่วนคันธนูกับลูกธนู ถูกนำไปเก็บไว้ในคลัง
สรรพาวุธ เพราะว่าการ์ดเท่านั้นที่จะพกพาอาวุธได้

ฉันคลำร่มชูชีพ สอดนิ้วซอนไซจนเจอไข่มุก หยิบมันออกมา
แล้วกลับมาขัดสมาธิบนเตียง จากนั้นก็พบว่ากำลังเอาไข่มุกที่เรียบ
เนียนไร้ตำหนิลูบไล้ไปมากับริมฝีปาก มันให้ความรู้สึกดีอย่างน่าแปลก
ใจ เหมือนกับจุ่มพิตเย็นเยียบจากคนให้

“แคตนิส?” พริมกระซิบ เธอตื่นขึ้น พลังเพ่งมองฉันผ่านความ
มืด “มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า แค่ฝันร้ายนะ นอนต่อเถอะ” คำตอบเป็นไปโดยอัตโนมัติ
เพื่อกันพริมกับแม่ออกจากสิ่งต่างๆ...เพื่อปกป้องพวกเขา

พริมขยับลุกจากเตียง ระวังที่จะไม่ทำให้แม่ตื่น ซ้อนบัตรเดอรัคัพ
ขึ้น แล้วเดินมานั่งข้างฉัน เธอจับมือที่ยังถือไข่มุกอยู่ “ตัวเย็นเฉียบ
เลย” เธอหยิบผ้าห่มอีกผืนจากปลายเตียงมาคลุมเราทั้งสาม โอบฉัน
ไว้ในไอรุ่นของเธอกับตัวฟูฟ่องของบัตรเดอรัคัพ “มีอะไรเล่าให้ฉันฟัง
ได้นะ รู้ไหม ฉันเก็บความลับเก่ง กระทั่งกับแม่ก็เถอะ”

เธอจากไปแล้วจริงๆ เด็กสาวตัวน้อยที่ปล่อยชายเสื้อด้านหลัง
หลุดลู่ดูเหมือนหางเป็ด คนที่ต้องขอให้ฉันช่วยเอื้อมหยิบจานชาม
บนตู้ และรวร้าวจะดูเค้กแต่งหน้าสวยๆ ที่หน้าต่างร้านอบขนมมั้ง กาล
เวลาและโคกนาฏกรรมบังคับให้เธอเติบโตเร็วเกินไป...อย่างน้อยก็
ในความเห็นของฉัน พริมกลายเป็นเด็กสาวที่จะเย็บบาดแผลคนเจ็บ
และรู้ว่าแม่ของเราควรรับรู้อะไรแค่ไหน

“พรุ่งนี้เช้าพีจะตกลงยอมเป็นม็อกกิงเจย์” ฉันบอกเธอ

“เพราะว่าพี่อยากทำเองหรือรู้สึกว่าเป็นต้องทำ” เธอถาม
ฉันหัวเราะเบาๆ “ก็ทั้งสองอย่างมั้ง ไม่สิ อยากรมากกว่า พี่ต้อง
ทำ ถ้าหากว่ามันจะช่วยให้พวกกกบฏเอาชนะสโนว์ได้” ฉันกำไข่มุก
ในกำมือแน่นขึ้น “เพราะว่า...พี่ต้า พี่กลัวว่าถ้าเราชนะ พวกกกบฏจะ
ฆ่าเขาข้อหาทรยศ”

พริมคิดตามคำพูดฉันอยู่ครู่หนึ่ง “แคตนิส ฉันไม่คิดว่าพี่จะรู้
นะ ว่าตัวพี่สำคัญต่อเรื่องนี้แค่ไหน แล้วคนสำคัญนะก็มักจะได้อะไรที่
ต้องการซะด้วยสิ ถ้าพี่อยากให้พี่ต้าปลอดภัยจากพวกกกบฏ ฉันว่าพี่
ก็ทำได้นะ”

ฉันว่าตัวเองคงสำคัญกระมัง ก็พวกเขาอุตส่าห์ลำบากลำบาก
เพื่อช่วยชีวิตฉัน แถมยังพาฉันกลับไปเขต 12 “หมายความว่า...พี่ขอ
ให้พวกเขาไม่ลงโทษพี่ต้าได้จ้ะหรือ พวกเขาจะยอมหรือ”

“สรุปอย่างนี้ดีกว่า ฉันว่าพี่จะขออะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ พวก
เขาไม่กล้าขัดใจพี่หรอก” พริมขมวดคิ้ว “อยู่แค่ว่าจะรู้ได้ยังไงว่าพวก
เขาจะรักษาคำพูดเท่านั้น”

ฉันนึกถึงเรื่องโกหกทั้งหมดที่เฮย์มิตซ์กล่อมพี่ต้ากับฉัน เพื่อให้
เราทำสิ่งที่เขาต้องการ อะไรนะที่จะทำให้พวกกกบฏกำลังกบฏไม่ผิด
ข้อตกลง สัญญาปากเปล่าในที่ลับ หรือต่อให้เขียนเป็นลายลักษณ์
อักษรก็ตาม สิ่งเหล่านี้สามารถหายวับไปได้หลังสงครามยุติ การมี
อยู่หรือผลบังคับใช้ถูกปฏิเสธได้ง่ายมาก พยานจากกองบัญชาการ
ไร้ประโยชน์อย่างแน่นอน บางทีพวกเขาเองนั่นแหละที่จะเป็นคนสั่ง
ประหารพี่ต้า ฉันต้องการพยานมากกว่านั้น ฉันต้องการทุกคนเท่าที่
สามารถหามาได้มาเป็นพวกฉัน

“จะต้องประกาศต่อหน้าสาธารณชน” ฉันพูด และบัดเตอร์คัพ
กระดิกหาง ซึ่งฉันถือว่าเป็นการแสดงความเห็นชอบ “พี่จะให้คอยน์

ประกาศต่อหน้าประชากรทั้งหมดของเขตปกครองสิบสาม”

พริมยิ้ม “ดีไปเลย ถึงมันจะรับประกันไม่ได้เสียทีเดียว แต่การที่พวกเขาจะกลับคำก็คงไม่ง่าย”

ฉันรู้สึกโล่งอกหลังจากได้ข้อสรุปที่แน่นอน “ที่น่าจะปลุกเธอบ่อยกว่านี้นะ แม่เปิดน้อย”

“ฉันก็อยากให้พี่ทำอย่างนั้นเหมือนกัน” พริมพูดก่อนจะหอมแก้มฉัน “ถ้าฉันตอนนี้หลับซะดีไหม” แล้วฉันก็ทำตามนั้น

ตอนเช้า ฉันเห็นว่า 7:00 - อาหารเช้า มี 7:30 - ศูนย์บัญชาการตามมาตึกๆ ซึ่งก็ดี เพราะฉันจะได้ลงมือทำตามแผนได้เลย ที่ห้องอาหารฉันจ้อตารางประจำวันซึ่งมีหมายเลขประจำตัวติดอยู่หน้าเครื่องอ่าน ขณะเลื่อนถัดไปตามชั้นเหล็กหน้าหม้อใส่อาหารไบโอดี ก็เห็นว่าอาหารเข้าวันนี้เป็นแบบที่พอจะรับได้เหมือนเคย มีธัญพืชธัญหนึ่งชาม นมหนึ่งแก้ว แล้วก็ผลไม้หรือผักหนึ่งช้อน ซึ่งวันนี้เป็นหัวเทอร์นิปปอด ทั้งหมดนี้ได้มาจากฟาร์มใต้ดินของเขต 13 ฉันนั่งลงที่โต๊ะซึ่งกำหนดให้เป็นของครอบครัวเอฟเวอร์ดีนและฮาร์ธอร์นกับผู้ลี้ภัยครอบครัวอื่นอีกสองสามครอบครัว แล้วจ้วงอาหารเข้าปาก นึกอยากเติมอีก แต่ที่นี้ไม่เคยมีการเติม พวกเขาใช้วิทยาศาสตร์ในการจัดการเรื่องโภชนาการด้วย เราจะได้รับแคลอรีเพียงพอจนถึงเวลาอาหารมื้อต่อไปเท่านั้น ไม่มากและไม่น้อยกว่านี้ ปริมาณอาหารที่ได้รับจะขึ้นอยู่กับอายุ ส่วนสูง รูปร่าง สุขภาพและการใช้แรงงานซึ่งเป็นไปตามตารางประจำวัน ชาวเขต 12 ได้รับอาหารมากกว่าชาวเขต 13 เล็กน้อยเพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ถึงเกณฑ์ ฉันว่าคงเพราะทหารผมแห้งจะเหนื่อยเร็วเกินไป แต่ก็ได้ผล เพียงเดือนเดียว พวกเราก็มีความสุขเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเด็ก ๆ

เกลววางถาดลงข้างๆ ฉันพยายามไม่มองเทอร์นิปปอดในถาด

ของเขาตาละห้อย อยากจะได้อีก แต่เกลจะไม่รอช้า แม้ฉันจะเบนความสนใจไปยังผ้าเช็ดปากที่พับอย่างบรรจงก็ตาม เทอร์นิปปดหนึ่ง ซ้อนพูนก็ถูกตักมาใส่ชามฉัน

“เลิกทำแบบนี้เสียทีเถอะ” ฉันพูด แต่เนื่องจากฉันตักขึ้นมา กิน ก็เลยฟังดูไม่น่าเชื่อถือเท่าไร “จริงๆ นะ เพราะมันอาจจะผิดกฎหมายก็ได้” เขต 13 มีกฎเข้มงวดมากเรื่องอาหาร ตัวอย่างเช่น เราไม่สามารถเอาอะไรออกจากห้องอาหารได้เลย แม้จะกินไม่หมด และอยากเก็บไว้กินทีหลังก็ตาม สมัยก่อนคงเคยมีปัญหาเรื่องการแอบกักตุน สำหรับคนบางคนอย่างเกลกับฉัน ซึ่งดูแปลกท่อกคนในครอบครัวมานานหลายปี นี่เป็นเรื่องที่ทำให้ใจยากมาก เรารู้ว่าความหิวโหยเป็นอย่างไร แต่ไม่ใช่การมีใครมาบอกเราว่าให้จัดการกับอาหารที่เราหามาได้อย่างไร ในบางมุมมองเขตปกครองที่ 13 ก็เป็นเผด็จการมากกว่าพวกแคปิตอลเสียอีก

“พวกเขาจะทำอะไรฉันได้อีก ก็ยึดข้อมือสื่อสารฉันไปแล้วนี่”

เกลพูด

ขณะกวาดชามอาหารจนเกลี้ยง ฉันก็เกิดความคิดบางอย่าง “นี่ บางทีฉันว่าฉันน่าจะเอาเรื่องนี้เป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนกับการเป็นม็อกกิงเจย์ด้วยนะ”

“ว่าอนุญาตให้ฉันยกเทอร์นิปปดให้เธอได้นั้นหรือ” เขาพูด

“ไม่ใช่ ว่าจะให้เธอออกไปล่าสัตว์ได้ต่างหาก” ฉันคว้าความสนใจเขาได้หมับ “เราต้องยกทุกอย่างที่ล่ามาให้ทางครัวไปก็จริง แต่ก็ยังสามารถ...” ไม่จำเป็นต้องพูดให้จบเพราะเขารู้...เราสามารถขึ้นไปบนพื้นดิน ออกไปในป่า เป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

“เอาเลย” เขาพูด “ตอนนี้ต่อให้เธอบอกว่าอยากได้ดวงจันทร์ พวกเขาก็ต้องหาทางไปเอามาให้ฉันได้”

เขาไม่รู้ว่าฉันกำลังจะทำอย่างนั้นกับการขอให้ไว้ชีวิตพี่ต้า และตอนที่ฉันกำลังตัดสินใจว่าจะบอกเขาดีหรือไม่นั้น เสียงออดก็ดังขึ้น บอกให้รู้ว่าหมดเวลากินอาหารแล้ว ฉันรู้สึกตื่นเต้นเมื่อคิดว่าต้องเผชิญหน้าคอยน์ตามลำพัง “ตารางเธอทำอะไรต่อ”

เกลดูที่ตื่นแขน “ชั้นเรียนประวัติศาสตร์นิวเคลียร์ พวกเขารู้ระยะเวลาเธอไม่เข้าเรียนนะ”

“ฉันต้องไปศูนย์บัญชาการ ไปด้วยกันไหม” ฉันถาม

“ก็ได้ แต่หลังจากเรื่องเมื่อวานพวกเขาอาจโยนฉันออกมาก็ได้” ขณะเดินไปคินกาดิส์อาหาร เกลบอกว่า “รู้อะไรไหม เธอน่าจะใส่แบตเตอรี่เข้าไปในรายการเงื่อนไขด้วยนะ ฉันไม่คิดว่าที่นี้พวกเขาจะเข้าใจความคิดเรื่องการมีสัตว์เลี้ยงที่ไร้ประโยชน์หรอก”

“นั่นสิ เดี่ยวพวกเขาคงหางานให้มันทำแน่... กระทบไว้บนอู้งเท้ามันทุกเช้า” ฉันพูด แต่ก็จำไว้ว่าจะเขียนชื่อมันลงไปด้วยเพื่อเห็นแก่ฟรีม

ตอนที่ไปถึงศูนย์บัญชาการ คอยน์ พลูตาร์ช และคนของพวกเขาอยู่กันพร้อมหน้าแล้ว บางคนเลิกคิ้วสงสัยเมื่อเห็นเกล แต่ไม่มีใครจับเขาโยนออกมา รายการเงื่อนไขแปลกเปลี่ยนของฉันเริ่มเยอะ ฉันจึงรีบขอกระดาษกับดินสอทันที พวกเขาประหลาดใจกับท่าที่แสดงความสนใจกับการประชุมเป็นครั้งแรกของฉันนับตั้งแต่มาถึงที่นี่ หลายคนมองตากัน บางทีพวกเขาอาจเตรียมบรรยายพิเศษสำหรับฉันก็ได้ คอยน์ยื่นกระดาษดินสอที่ฉันขอให้ด้วยตัวเอง ทุกคนนั่งรอเงียบๆ ขณะที่ฉันนั่งลงแล้วเริ่มเขียนรายการ: *แบตเตอรี่ ล่าสัตว์ ไม่เอาผิดพี่ต้า ประกาศต่อหน้าสาธารณชน*

เอาละ นี่อาจเป็นโอกาสเดียวที่ฉันจะต่อรองได้ คิดสิ ว่าต้องการอะไรอีก ฉันรู้สึกได้ว่าเกลยืนอยู่ข้างๆ แล้วก็เขียน เกล เพิ่มลงไป เพราะ

ไม่คิดว่าจะทำเรื่องนี้ได้ถ้าไม่มีเขา

อาการปวดหัวกำเริบอีกแล้ว ทำให้ความคิดเริ่มสับสน ฉันหลับตาแล้วเริ่มท่องในใจ

ฉันชื่อแคตนิส เอฟเวอร์ดีน อายุสิบเจ็ดปี บ้านของฉันอยู่ในเขต 12 ฉันเข้าแข่งขันเกมล่าชีวิต ฉันหลบหนี แคปิตอลเกลียดฉัน พี่ต้าถูกจับเป็นเชลย เขายังไม่ตาย เป็นคนทรยศแต่ยังไม่ตาย ฉันต้องทำให้เขารอดให้ได้...

เงื่อนไขของฉันยังคงเหมือนน้อยเกินไป ฉันพยายามคิดให้ใหญ่ขึ้น เลยกไปจากสถานการณ์ปัจจุบันของเราซึ่งฉันมีความสำคัญที่สุดไปยังอนาคตที่ฉันอาจไม่มีค่าใดๆ ฉันไม่ควรขอมากกว่านี้อีกแล้วใช่ไหม สำหรับครอบครัวของฉัน สำหรับคนของฉันที่ยังเหลืออยู่ เนื้อตัวของฉันค้นยิบยิบจากเก้าอี้ของคนที่ตาย รู้สึกถึงความน่าสะอิดสะเอียนหวังกะโหลกที่สัมผัสรองเท้า กลิ่นคาวเลือดกับดอกกุหลาบฉุนก็ก่อดิจมูก

ดินสอลากไปเองบนกระดาษ ฉันลืมตาขึ้น แล้วก็เห็นตัวหนังสืออีกยี่สิบ **ฉันจะฆ่าสโนว์** ถ้าจับเขาได้ ฉันต้องการสิทธินั้น

พลูตาร์ชกระแอมเตือนอย่างสุภาพ “คิดเสร็จหรือยัง” ฉันเงยหน้าเหลือบดูนาฬิกา ฉันนั่งตรงนี้มายี่สิบนาทีแล้ว ไม่ใช่ฟินนิคนเดียวหรอกที่มีปัญหาเรื่องสมาธิ

“อืม” ฉันพูด เสียงฟังແບพว่า จิ้งกระแอม “อืม เอาละ นี่คือข้อเสนอ สำหรับการเป็นมือกึ่งเจย์ของคุณ”

ฉันรอกะทั่งพวกเขาทำเสียงโถงออก แสดงความยินดีและตบหลังกันและกัน คอยน์ยังคงไม่แสดงที่ท่าอะไรเช่นเดิม จ้องมองฉันอย่างเฉยชา

“ฉันมีเงื่อนไขบางอย่าง” ฉันรีดกระดาษให้เรียบแล้วเริ่ม “ต้อง

ให้เราเลี้ยงแมวของเราไว้ได้” ข้อเรียกร้องซึ่งเล็กน้อยที่สุดของฉันจุด
ชนวนการโต้แย้ง พวกเขาบงกชมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ แน่นอนอยู่แล้วว่า
ฉันสามารถมีสัตว์เลี้ยงของตัวเองได้ แต่พวกเขา 13 อธิบายว่ามันจะ
ทำให้ยุ่งยากเพียงใด ในที่สุดก็สรุปว่าจะให้เราย้ายขึ้นไปอยู่ชั้นบนสุด
ซึ่งมีหน้าต่างสูงขึ้นไปเหนือพื้นดินราวสี่สิบเซนติเมตร เพื่อแบตเตอรี่คัพ
จะเข้าออกออกไปทำธุระของมันได้ตลอดเวลา มันต้องหาอาหาร
กินเอง และถ้าไม่กลับเข้าบ้านก่อนเคอร์ฟิว มันจะต้องอยู่ข้างนอกใน
คืนนั้น และถ้ามันก่อเรื่องที่ส่งผลต่อความปลอดภัย จะถูกยิงทิ้งทันที
ฟังดูยอมรับได้ เงื่อนไขไม่ได้ยากเย็นไปกว่าสภาพที่มันเคยอยู่
หลังจากที่เราจากมาเลย ยกเว้นก็แต่เรื่องถูกยิง ถ้ามันดูยอมเกินไป
ฉันก็แอบเอาเครื่องในให้มันกินได้ ถ้าเงื่อนไขต่อไปของฉันได้รับอนุมัติ
“ฉันต้องการออกไปล่าสัตว์ในป่า...กับเกล” ฉันพูด ข้อนี้ทำให้
ทุกคนชะงัก

“เราจะไปไม่ไกล จะใช้ธนูของเราเอง แล้วพวกคุณก็จะได้มี
เนื้อในครีวด้วย” เกลเสริม

ฉันรีบผสมโรงก่อนพวกเขาจะปฏิเสธ “คือว่า... ฉันหายใจไม่
ออกกับการถูกขังอยู่ในนี้เหมือน...คือ...ฉันจะดีขึ้น เร็วขึ้น ถ้า... ถ้าได้
ออกไปล่าสัตว์”

พลูตาร์ชเริ่มอธิบายปัญหาของข้อเรียกร้องนี้ ไม่ว่าจะความอันตราย
การต้องเพิ่มการอารักขาฉันมากขึ้น ความเสี่ยงต่อการได้รับบาดเจ็บ
แต่คอยน์ตัดบท “ไม่เป็นไร ยอมตามนั้นได้ ให้พวกเขาสองชั่วโมงต่อ
วัน ห่างจากช่วงเวลาฝึกซ้อมเอา ภายในรัศมีหนึ่งส่วนสี่ไมล์ ติดอุปกรณ์
สื่อสารกับเครื่องส่งกระจายที่ข้อเท้า มีอะไรต่อ ว่ามาได้เลย”

ฉันเหลือบดูรายการที่เขียนไว้ “เกล ฉันต้องการให้เขาอยู่กับฉัน
ทำเรื่องนี้ด้วยกัน”

“ยังไง นอกถลิ่งนั่นหรือ หรือจะให้อยู่ข้างเธอตลอดเวลา ออยาก
ประกาศตัวเขาในฐานะคนรักคนใหม่ยังงั้นหรือ” คอยน์ถาม

นางไม่ได้พูดประโยคนี้อย่างประสงคร้าย ออกจะตรงกันข้าม
เสียด้วยซ้ำ คำพูดของนางฟังดูเป็นเหตุเป็นผล แต่ฉันกลับอ้าปากค้าง
เพราะความตกใจ “ว่าไงนะ”

“ฉันคิดว่าเราควรให้เรื่องรักๆ ของเธอดำเนินต่อไปมากกว่า
การเอาใจออกห่างจากพีต้าเร็วเกินไปอาจทำให้ผู้ชมเลิกเห็นอกเห็นใจ
เธอ” พลูตาร์ชพูด “โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้พวกเขาคิดว่าเธอกำลัง
จะมีลูกกับเขาด้วย”

“เห็นด้วย ถ้าอย่างนั้นเวลาเข้าถลิ่ง เกลก็แสดงเป็นแค่เพื่อน
ร่วมอุดมการณ์เท่านั้น ตกลงตามนี้ไหม” คอยน์ถาม ฉันทำได้แค่จ้อง
หน้านาง นางพูดซ้ำอย่างหงุดหงิด “สำหรับเรื่องเกล แค่นั้นพอไหม”

“เราสามารถทำให้เขาได้รับการยอมรับในฐานะญาติของเธอ”
พลูเวียพูด

“เราไม่ได้เป็นญาติกัน” เกลกับฉันพูดพร้อมกัน

“ก็ได้ แต่บางทีเราก็ควรทำอย่างนั้นเวลาเข้าถลิ่งนะ” พลูตาร์ช
พูด “พออยู่นอกถลิ่งเขาก็เป็นของเธอ มีอะไรอีกไหม”

ฉันรู้สึกอายนานที่เรื่องกลายเป็นแบบนี้ ...การที่ใครๆ เข้าใจว่า
ฉันพร้อมจะเซี่ยพีต้าทิ้งอย่างง่ายดาย ว่าฉันกำลังมีความรักกับเกล
ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่การแสดง แก้มของฉันร้อนผ่าว ความคิดที่ว่า
ฉันหมกมุ่นอยู่กับเรื่องรักๆ ใครๆ ขณะที่สถานการณ์ตึงเครียดเช่นนี้
เป็นเรื่องน่าอายอย่างยิ่ง และฉันใช้ความโกรธเป็นตัวขับเคลื่อนให้เดิน
หน้าไปยังข้อเรียกร้องที่สำคัญที่สุด “เมื่อสงครามยุติ ถ้าเราชนะ พีต้า
จะต้องได้รับอภัยโทษ”

เจียบกริบ ฉันรู้ว่าเกลยืนตัวเกร็งอยู่ข้างๆ ฉันน่าจะบอกให้เขา

รู้ก่อน แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเขาจะตอบสนองอย่างไรหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพีต้า

“จะต้องไม่มีการลงโทษใดๆ ทั้งสิ้น” ฉันพูดต่อ แล้วความคิดใหม่ก็ผุดขึ้น “กับบรรณาการคนอื่นๆ ที่ถูกจับตัวไปก็เหมือนกัน ทั้งโจแฮนนาและเอโนบาเรียด้วย” พุดก็พูดเถาะ ฉันไม่สนใจเอโนบาเรีย บรรณาการตัวร้ายจากเขต 2 นั้นหรือ กวานเกลียดเอาด้วยซ้ำ แต่การไม่รวมเธอเข้ามาด้วยดูผิดยังไงชอบกล

“ไม่ได้” คอยน์พูดเสียงเรียบๆ

“ต้องได้สิ” ฉันสวนกลับ “ไม่ใช่ความผิดของพวกเขาสักหน่อยที่ถูกพวกคุณทิ้งไว้ในสนามประลอง และใครจะไปรู้ว่าแคปิตอลทำอะไรพวกเขาบ้าง”

“พวกเขาจะถูกสอบสวนร่วมกับอาชญากรสงครามคนอื่นๆ และจะได้รับการปฏิบัติตามที่ศาลเห็นสมควร” นางพุด

“พวกเขาจะต้องได้รับอภัยโทษ!” ฉันรู้สึกงุนงงตัวเองลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้ พุดเสียงดังก้องและมั่นคง “คุณต้องให้คำสัญญาเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อหน้าประชากรทั้งหมดของเขตสิบสาม รวมทั้งคนที่เหลือของเขตสิบสองด้วย ในเร็วๆ นี้ วันนี้เลย เรื่องนี้ต้องถูกบันทึกไว้สำหรับคนรุ่นต่อไปในอนาคต คุณกับรัฐบาลของคุณต้องรับรองความปลอดภัยของพวกเขา ไม่อย่างนั้นก็ไปหาคนอื่นมาเป็นมือกึ่งเจย์!”

คำพูดของฉันสะท้อนไปมาในอากาศอยู่พักใหญ่

“นั่นแหละเธอละ!” ฉันได้ยินพุดเวียกระซิบกับพลูตาร์ช “อย่างนั้นเลย ถ้ามีเสื้อผ้า เสียงป็นดังเป็นฉากหลังกับควันกรุ่นนิดหน่อยนะ”

“ใช่ นั่นแหละที่เราต้องการ” พลูตาร์ชพึมพำ

ฉันอยากถลึงตาใส่ทั้งสองคน แต่รู้สึกว่าจะไม่ควรละความสนใจจากคอยน์ ฉันเห็นนางกำลังประเมินคำขาดของฉัน พิจารณาว่าคุ้ม

หรือไม่เทียบกับประโยชน์ที่จะได้

“ว่าไงดีล่ะครับ ท่านประธานาธิบดี” พลูตาร์ชถาม “ท่านสามารถประกาศอภัยโทษอย่างเป็นทางการก็ได้ จากสถานการณ์ที่เป็นอยู่ เด็กหนุ่มคนนั้น... ยังไม่บรรลุนิติภาวะเลย”

“ก็ได้” คอยน์พูดขึ้นในที่สุด “แต่เธอทำให้ดีก็แล้วกัน”

“ฉันจะทำก็ต่อเมื่อคุณแถลงเรื่องนี้แล้ว” ฉันพูด

“เรียกประชุมกองกำลังรักษาความมั่นคงแห่งชาติระหว่างช่วงเวลาไตร่ตรองวันนี้” นางออกคำสั่ง “ฉันจะแถลงการณ์หลังจากนั้น มีเงื่อนไขอะไรอีกไหม แคตนิส”

กระดาดถูกขยำเป็นก้อนในมือขวาของฉัน ฉันคลี่มันบนโต๊ะแล้วอ่านตัวหนังสือที่ยกย่องในนั้น “อีกแค่เรื่องเดียว ฉันต้องได้เป็นคนฆ่าสโนว์”

เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นรอยยิ้มน้อยๆ บนรีวปากประธานาธิบดี “เมื่อเวลานั้นมาถึง ฉันจะโยนหัวก้อยดู”

อาจถูกของนาง แน่นอนว่าฉันไม่ใช่คนเดียวที่ต้องการชีวิตสโนว์ และฉันคิดว่าสามารถพึ่งนางในการทำงานนี้สำเร็จได้ “ก็ยุติธรรมดี”

สายตาของคอยน์เหลือบมองต้นแขนตัวเอง--นาฬิกา นางเองก็มีตารางเวลาประจำวันที่ต้องทำด้วย “พลูตาร์ช ถ้าฉันให้คุณจัดการต่อแล้วกัน” นางออกไปจากห้อง มีทีมงานเดินตาม เหลือเพียงพลูตาร์ช ฟูลเวีย เกล แล้วก็ฉัน

“เยี่ยมมาก เยี่ยมไปเลย” พลูตาร์ชทิ้งตัวลง เท้าข้อศอกบนโต๊ะ พลังขี้ตา “รู้ไหมว่าฉันอยากได้อะไร เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด กาแฟโงละ งามหน่อยเถอะ มันจะกินไปใหม่ถ้าอยากได้อะไรสักอย่างมาล้างปากหลังจากกินข้าวต้มละๆ กับเทอร์รี่ปบคนนะ”

“ไม่คิดว่าที่นี่จะเข้มงวดขนาดนี้เลย” ฟูลเวียอธิบายให้เราฟัง

ขณะนั้นอดอล์ฟพลูตาร์ทซ์ “แต่คงไม่ในพวกระดับสูงมั้ง”

“หรืออย่างน้อยก็น่าจะมีทางเลือกอื่นบ้าง” พลูตาร์ทซ์พูด “คือฉันหมายความว่าขนาดเขตสิบสองก็ยังมีตลาดมืดเลยไม่ใช่หรือ”

“ใช่ เดอะฮีอบ” เกลพูด “ที่ที่เราซื้อชื้อขายกัน”

“นั่นไง เห็นหรือยัง ดูแล้วกันว่าพวกเธอเป็นคนดีแค่ไหน! ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเลยนะ” พลูตาร์ทซ์ถอนใจ “เอาละ สงครามไม่คงอยู่ตลอดไปหรอก ดีใจนะที่ได้เธอสองคนมาร่วมทีม” เขายื่นมือไปด้านข้าง ตรงที่ฟูลเวียยื่นสมุดสเกตช์ปกหนังสือดำเล่มใหญ่มารออยู่แล้ว “โดยรวมๆ เธอรู้แล้วนะว่าเราต้องการอะไรจากเธอ แคตนิสฉันคิดว่าเธอคงรู้สึกไม่แน่ใจนักกับการมีส่วนร่วมกับเรา หวังว่านี่คงพอจะช่วยอะไรได้บ้าง”

พลูตาร์ทซ์ผลัดสมุดเล่มนั้นมาให้ ฉันมองมันอย่างสงสัยครู่หนึ่ง จากนั้นความอยากรู้ก็เข้าครอบงำ ฉันเปิดออก เห็นภาพตัวเอง ยืนตัวตรง แข็งแรง สวมเครื่องแบบสีดำ มีเพียงคนเดียวที่ออกแบบเสื้อผ้าแบบนี้ได้ แวบแรกมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ จากนั้นจึงเห็นว่ามันเป็นงานศิลปะ หมวกที่โฉบเฉี่ยว แผงป้องกันแผ่นอกโค้งมน แขนเสื้อพองเล็กน้อยเผยให้เห็นจีบสีขาวได้วงแขน ฉันคือม็อกกิงเจย์อีกครั้ง ด้วยฝีมือของเขา

“ซินน่า” ฉันพึมพำ

“ใช่ เขาให้ฉันรับปากว่าจะไม่เอาให้เธอดูจนกว่าเธอตัดสินใจเป็นม็อกกิงเจย์เอง เชื่อก่อน ฉันเกือบเผลอตั้งหลายครั้ง” พลูตาร์ทซ์พูด “ดูต่อสิ เปิดดูต่อไปเลย”

ฉันพลิกหน้าต่อไปช้าๆ เห็นรายละเอียดของเครื่องแบบแต่ละชิ้น เกราะแต่ละชั้นที่บรรจงตัดเย็บอย่างดี อารูทที่ซ่อนไว้ในร่องเท้าบูตกับเข็มขัด วัสดุเสริมพิเศษเหนือหัวใจ ที่หน้าสุดท้าย ได้ภาพสเกตช์

เข้มกัลดม็อกกิงเจย์มีลายมือชินน่าเขียนไว้ว่า ฉันยังถือหางข้างเธออยู่
“เขาทำตั้งแต่เมื่อไหร่...” เสียงฉันขาดไป

“อืม หลังจากมีประกาศเรื่องควอเตอร์ควอล อาจจะถูกเล่นเกมเริ่ม
สักสองสามสัปดาห์ได้มั้ง ไม่ได้มีแค่ภาพสเกตช์นะ เรามีเครื่องแบบ
ของเธอด้วย จริงสิ ปีทีก็มีอะไรบางอย่างพิเศษมากรอเธออยู่ที่ห้อง
สรรพาวุธเหมือนกัน แต่ฉันไม่อยากทำให้เสียเรื่องด้วยการบอกใบ้”
พลูตาร์ซพูด

“เธอกำลังจะเป็นกบฏที่แต่งตัวดีที่สุดในประวัติศาสตร์” เกล
พูดพร้อมด้วยรอยยิ้ม อยู่ๆ ฉันก็ตระหนักว่าเขาเองก็ปิดบังบางอย่าง
จากฉัน เหมือนชินน่านั่นแหละ เขาอยากให้ฉันตัดสินใจอย่างนี้มา
ตลอดเวลา

“แผนของเราคือเริ่มโจมตีด้วยการแพร่ภาพ” พลูตาร์ซพูด “ออก
อากาศซีรีส์โฆษณาชวนเชื่อเป็นตอนๆ มีเธอเป็นตัวเอก และออกอากาศ
ไปถึงประชากรทั้งหมดของพานัม”

“ด้วยวิธีไหนล่ะ แคปีตอลผูกขาดการแพร่ภาพแต่เพียงผู้เดียว
ไม่ใช่หรือ” เกลพูด

“แต่เรามีปีที ราวสิบปีก่อนเขาได้ออกแบบเครือข่ายใต้ดินใหม่
ในการส่งสัญญาณแพร่ภาพ เขาคิดว่ามีโอกาสที่จะเป็นจริงได้แน่นอน
เราต้องการสิ่งที่จะออกอากาศ เพราะฉะนั้น แคตนิส ทางสตูดิโอรอ
เธอลงไปชื่นชมกับมันอยู่” พลูตาร์ซหันหาผู้ช่วย “ฟูลเวีย?”

“พลูตาร์ซกับฉันคุยเรื่องนี้กันมานานว่าจะเริ่มอย่างไรดี เราคิด
ว่าวิธีที่ดีที่สุดในการสร้างให้เธอเป็นผู้นำกองกำลังกบฏของเราจาก
ภายนอกสู่... ภายใน ก็คือ เราจะสร้างภาพของม็อกกิงเจย์ที่น่าทึ่งที่สุด
เท่าที่เป็นไปได้ จากนั้นค่อยจัดการกับบุคลิกภาพของเธอให้สอดคล้อง
กับภาพนั้น!” เธอพูดด้วยน้ำเสียงสดใส

“ตอนนี้ก็มีเครื่องแบบให้เธอแล้วนี่” เกลพูด

“ก็ใช่ แต่เธอชอบซ้ำและกระหายเลือดพอหรือยัง เธอเต็มไปด้วยไฟแห่งการกบฏหรือยัง เราจะทำให้เธอดูเป็นอย่างนั้นโดยไม่ทำให้ผู้คนที่รักขยะแหยงได้ยังไง ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม เธอต้องเป็นอะไรสักอย่าง คือฉันหมายความว่านี่” – ฟุลเวียเดินฉับๆ มาที่ฉัน แล้วจับใบหน้าฉันไว้ด้วยมือสองข้าง “ใช่ไม่ได้” ฉันสะบัดหน้าหนี แต่ตอนนั้นเธอก็กังวลอยู่กับการเก็บสัมภาระของตัวเองแล้ว “เพราะฉะนั้นจากสิ่งที่ฉันพูดมา เราจึงมีเรื่องน่าประหลาดใจให้เธออีกเรื่อง มาทางนี้ทางนี้”

ฟุลเวียกักมือเรียก เกลกับฉันจึงเดินตามเธอกับพลูตาร์ชออกไปที่โถงด้านนอก

“เจตนาดี แต่ดูถูกกันซะมิด” เกลกระซิบข้างหูฉัน

“ยินดีต้อนรับสู่แคปิตอล” ฉันกระซิบตอบ แต่คำพูดของฟุลเวียไม่ได้ส่งผลอะไรต่อฉัน ฉันกอดสมุดสเกตซ์ภาพแน่น แล้วปล่อยให้ตัวเองเปี่ยมไปด้วยความหวัง นี่ต้องเป็นการตัดสินใจที่ถูกแน่ ถ้าฉันน่าจะอยากให้เป็นแบบนี้

เราขึ้นลิฟต์ และพลูตาร์ชดูในสมุดบันทึก “อิม ห้องสามเก้า ศูนย์แปด” เขากดปุ่มที่มีหมายเลข 39 แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คุณต้องเสียบกุญแจตรงนี่ก่อน” ฟุลเวียพูด

พลูตาร์ชล้วงกุญแจซึ่งคล้องกับสายสร้อยเส้นบางออกจากใต้เสื้อ แล้วสอดเข้าไปในช่องซึ่งฉันไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อน ประตูเลื่อนปิด “เอาละ ได้แล้ว”

ลิฟต์เลื่อนลงมาลิบชั้น ยี่สิบชั้น และอาจสามสิบชั้น ลึกเกินกว่าที่ฉันเคยรู้ว่า มีมันเปิดออกสู่ระเบียงสี่ขาวกว้าง มีประตูสีแดงเรียงรายหลายบาน ดูน่าสนใจกว่าเมื่อเทียบกับประตูสีเทาแบบชั้นบน แต่ละ

บานมีหมายเลขกำกับไว้ 3901 3902 3903...

ตอนก้าวออกไป ฉันเหลือบมองด้านหลังเพื่อดูลิฟต์ปิด และเห็นตะแกรงเหล็กเลื่อนกลับเข้าที่ ปิดประตูธรรมดาไว้ พอหันมา การ์ดคนหนึ่งก็ไพล่ออกจากห้องใดห้องหนึ่งตรงสู่ระเบียงอีกด้าน ประตูปิดตามหลังเบาๆ ขณะที่เขาตรงดิ่งมาหาเรา

พลูตาร์ชเดินเข้าไปหา พลังยกมือทักทาย พวกเราที่เหลือเดินตามหลัง อะไรบางอย่างให้ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลที่ข้างล่างนี้ ไม่ใช่แค่ลิฟต์ซึ่งดูเหมือนจะมีการรักษาความปลอดภัยอย่างแน่นหนา หรือความกลัวสถานที่ปิดที่อันเป็นผลมาจากการลงสู่ใต้ดินลึกขนาดนี้ หรือกลิ่นอันฉุนกึกของยาฆ่าเชื้อ แค่มองหน้าเกลวบเดียวฉันก็รู้ว่าเขาคิดอย่างเดียวกัน

“อรุณสวัสดิ์ครับ เรากำลังมองหา-” พลูตาร์ชเริ่ม

“คุณมาผิดชั้นแล้ว” การ์ดสวนขึ้นมา

“จริงหรือ” พลูตาร์ชดูในสมุดบันทึกอีกครั้ง “ฉันเขียนไว้ตรงนี้ว่าสามเก้าศูนย์แปด ถ้าอย่างนั้นพอจะช่วยเรียกขึ้นไปที่ -”

“เกรงว่าคงต้องขอให้ออกไปตอนนี้เลย สำนักงานใหญ่จะให้ความกระจ่างเรื่องความผิดพลาดนี้เอง” การ์ดพูด

มันอยู่ตรงหน้าเรา ห้อง 3908 ห่างไปแค่ไม่กี่ก้าว ประตุนั้น---ที่จริงประตูทุกบาน---ดูเหมือนว่ายังไม่เสร็จ ไม่มีลูกบิด มันต้องยึดไว้ด้วยบานพับแบบเดียวกับที่ซึ่งการ์ดคนนี้ได้เดินออกมาแน่

“บอกอีกที่ได้ไหมว่ามันอยู่ไหน” ฟุลเวียถาม

“สำนักงานใหญ่อยู่ชั้นเจ็ด” การ์ดพูดพลางกางแขนต้อนรับเรา กลับไปที่ลิฟต์

จากหลังบานประตูหมายเลข 3908 มีเสียงเค็ดลอดออกมา เป็นเสียงครางเบาๆ อย่างที่สุนัขขี้ขลาดจะทำเพราะกลัวถูกตี ต่างกัน

ตรงที่ว่านี่ฟังดูเป็นเสียงคนและคุ่นหู ฉันสบตาเกลศูร์หนึ่ง แต่ก็เพียง
พอสำหรับคนสองคนซึ่งรู้จักกันมานาน ฉันปล่อยสมุดสเกตซ์ของชินน่า
หล่นใส่เท้าของการ์ดดั่งปัง วินาทีที่เขาถ่มเก็บ เกลศูร์ก็ล้มลงไปด้วย ตั้งใจ
จะให้หัวกระแทก “ไอ้ย โทษที” เขาพูดพลางหัวเราะเบาๆ แล้วคว้าแขน
ของการ์ดไว้เหมือนจะทรงตัว ก่อนผลักเขาไปเล็กน้อยให้พ้นทางฉัน

นั่นคือโอกาส ฉันพุ่งผ่านการการ์ดซึ่งถูกเบี่ยงความสนใจ ผลักประตู
ซึ่งมีหมายเลข 3908 ออกและเจอพวกเขา...สภาพเกือบเปลือย เนื้อตัว
เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ และถูกล่ามไว้กับผนัง

ทีมแต่งตัวของฉัน

